

СЛОВО

ДУХОВНО

2' 12

СМИСЛЕНИЕ ЗА БЛАГОВЕСТИЕ

И ДУХОВЕН ЖИВОТ

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия

на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

<i>Редакционно</i>	3
<i>Послания от Мюлер</i> „Защо с вярване ходим, а не с виждане“	4
Вярата на Авраам и нашият живот в Христа (6) <i>Мартин Бейкър</i>	7
Числата в Библията <i>Хр. Р.</i>	10
Библиотека „Духовно Слово“ Набожност <i>Д. Сл.</i>	13
Кой е канара, освен нашия Бог? <i>Хр. Р.</i>	17
Цялото творение потвърждава Библията (Част 3) <i>Георги Ръсовски</i>	20
Кървави стъпки към слънцето <i>Емилиян Борисов</i>	26

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
0888 356614

E-mail: rassovsky@gmail.com

Редакционно

„Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота.

Истина, истина ви казвам, иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син, и които го чуят, ще живеят.

...

Недейте се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му, и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане“ (Йоан 5: 24–29).

Когато четем тези стихове, не може да не отбележим три неща, които нашият Господ Исус Христос иска да ни каже.

Първото и много съществено нещо е условието, при което можем да преминем от смъртта в живота. Какво означава да слушаме Господното Слово? Смъртта и животът са две състояния, отдалечени едно от друго и между тях има бездна, която се отваря в момента, когато човекът съгреша. Така пред човека се появяват два пътя – пътят на живота и пътят на смъртта. Пътят на живота е Сам Господ Исус. Той казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Но за да тръгнем по пътя на живота, трябва да чуем за него, а когато чуем за него, Бог ще ни изобличи за грях; когато не закоравим сърцето си за това изобличение, а го приемем с покорност, тогава изобличението става още по-тежко, „тъй щото чрез заповедта грехът да стане много грешен (Рим. 7:13). Така Божието Слово подлага на изпитание всяко сърце. Едни сърца приемат Божието изобличение за грях и се смиряват, и в тази тегота те се обръщат към Бога за избавление, и Бог ги чува и ги избавя от Закона на греха и на смъртта. Други пък, когато чуят Божието изобличение за грях, нямат търпение и търсят помощ отвън, от някой, който бързо би разрешил този проблем с греха в тяхното сърце. А такива „помощници“ има много. Те бързо ще „снемат“ товара ти и ще ти помогнат да „влезеш“ в Божието царство. Но после? Ако си незаконороден, ти нямаш право на наследство, но ще бъдеш изгонен независимо дали би мислил, че имаш право, че имаш вечен живот. На тях Царят ще каже: „Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене, и не искате да дойдете при Мене, за да имате живот“ (Йоан 5:39).

Така Божието Слово изпитва всяко сърце. Затова Господ Исус казва: „Затова внимавайте как слушате; защото, който има, нему ще се даде; а който няма, от него ще се отнеме и това, което мисли, че има“ (Лк. 8:18).

Много важно е как слушаме. Но нашият Господ Бог не спира дотук, а продължава да ни наставлява и да ни насърчава, като ни разкрива Своите чудни тайни за пътя на Вечния Живот: „Майка Моя и братя Мои са тия, които слушат Божието слово и го изпълняват“ (Лк. 8:21).

И тук разбираме, че за да бъдем законородени в бащиния дом, освен че трябва да внимаваме

как слушаме, трябва и да изпълняваме това, което сме чули и приели. Чак тогава, казва Господ Исус, ще бъдем Негови братя, сиреч родени в дома на Неговия Отец и нашия Отец!

И така, Спасението е от Бога, и то по благодат, а изпълнението е от нас: когато чуем Божия призив за покаяние, да се покорим на това Божие говорене, като сме усърдни в молитвите си към Господа да ни избави от връзките на греха и на смъртта.

„Затова внимавайте как слушате“. Този, който внимава, него Бог ще настави в Пътя на живота. Дори и да се бави, чакай Го! Тези, които са законородени в дома на Отца, те имат правото да живеят в него. Те вече имат нови дрехи, нови обувки и пръстен на ръката (Лк. 15:11–32). Те слушат Божието Слово и Го изпълняват, защото Божията благодат, която ги е съвзкресила с Христа за нов живот, им е дала живот на познаване на Отца.

Ето това е преминаване от смъртта в живота. И тук откриваме втория призив, който Господ Исус използва, за да разберем думите Му, ако внимаваме в Неговото говорене. Той казва: „Истина, истина ви казвам, иде час и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син, и които го чуят, ще живеят“. Тук Той говори за мъртвите в греха, защото заплатата на греха е СМЪРТ. Но часът на избавление „сега е“, защото Той, Божият Син, дойде да „съсипе делата на дявола“ (1 Йоан 3:8).

На кръста Господ Исус даде доброволно живота Си, като чрез смъртта Си унищожи СМЪРТТА и смаза главата на Сатана, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот (Йоан 3:16).

Виждаме отношението на Господ Исус към тези, които са в греха. За Него те са мъртвите. Защото тези, които не се покаят и не се примирят с Бога (2 Кор. 5:20), ще участват във втората смърт. А това е истинската смърт, много по-страшна от физическата смърт, от която хората толкова много се страхуват. Тези, които са засегнати от физическата смърт, Господ Исус даже не ги нарича мъртви, за тях казва: „иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му“.

Той не ги нарича мъртви, а „които са в гробовете“. Това е третия призив, с който Господ Исус ни напомня, че идва час, когато при глас на архангел и Божия тръба ще възкръснат всички и ще застанат пред Него, „ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане“.

Във втория призив има едно условие – „**които го чуят** ще живеят“, но в третия призив няма условие, но „**всички** ще застанат пред Него“!

Когато слушате Божието Слово, внимавайте как слушате, защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е Вечен Живот. Сега е благодатно време, сега е спасителен ден, „като изкупвате благовремието, защото дните са лоши“, за да преминете от смъртта в живота, „та в оня ден да посрещнем Господа във въздуха; и така да бъдем всякога с Господа“.

Послания от Мюлер

„Защото с вярване ходим, а не с виждане“ (2 Кор. 5: 7).

Докато едно дете на Бога е в света, то не е във фактическо владение на това, което ще притежава в бъдеще, когато ще бъде с Господа, и най-вече това, което ще притежава след завръщането на Господ Исус. То все още не е това, което тогава ще бъде; и сега не вижда това, което ще види след това.

Докато сме в тези тела, ние сме все още слаби, намиращи се в сравнително невежество, но все пак бореци се срещу могъщи врагове. Бог е благоволил да ни даде откровение за Себе Си в Священото Писание чрез Светия Си Дух, за да бъдем правилно напътствани, да ни утеши и да ни насърчи, да направи Себе си и Своя Син – Исуса Христа, известни на нас. Да ни изяви блаженството на бъдещия свят, да ни покаже пътя към дома на Отца и да ни разкрие цялата суета, която може да даде настоящия свят. Това Божие Слово – откровението, което Той ни е дал за Себе си, има за цел да ни направи мъдри и да ни въведе в Пътя на

живота чрез нашия Спасител и Господ, като прави небесните реалности да станат част от нас чрез вяра. Ние не трябва да съдим според чувствата ни, а чрез вяра – като упражняваме вяра в това, което Бог ни казва: и по този начин нашите пътища и действия да бъдат регулирани, както и нашите радости и скърби, „защото с вярване ходим, а не с виждане“.

Бог не може да се види с физическо око, но ние трябва да се стремим да Го виждаме с нашите духовни сетива. Чрез вяра ние трябва да се приближаваме към Него и Той ще се приближава към нас. Този, който е роден от Него, има духовните очи да вижда духовните неща. Присъствието на Бога в нашия живот означава, че Той ни вижда и ни чува постоянно, а това е храна за нашата вяра, защото общението, което имаме от Бога чрез Исуса Христа, ни прави по-силни и по-дръзновени да следваме нашия Спасител и да възлагаме живота си на Него. Ние трябва да живеем в заобикалящия

ни свят като хора, които упражняват вяра в истината, които знаят, че техният Небесен Отец е непрекъсваем източник на живот. Той е техен защитник и помощник, техен приятел. Той е винаги близо до тях. Той е непрекъсната огнена стена около тях. Как мирно и щастливо ще ходи през този свят едно Божие дете, ако по такъв начин упражнява вярата си в Бога, когато погледът му е отправен към Него, към живия Бог, който е винаги близо до него! Господ Исус, любящ и верен приятел, не се вижда от физическите ни очи, но вярата казва: аз имам доверие на това Слово. Когато се доверяваме на Божието Слово, ние се доверяваме на Този, Който с такава любов се

обръща към нас с думите: „Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“ (Мат. 28:20). По такъв начин сърцата ни могат да бъдат щастливи чрез вяра в настоящия жив, любящ и всемогъщ Спасител.

Господ Исус все още не се е изявил в силата Си явно. Сега Той царува в сърцата на тези, чиито имена са записани в книгата на живота. Той ще се възцари в пълната Си сила и власт явно, когато и най-последният Му враг бъде унищожен и всичко бъде подчинено под нозете Му.

Вярата е тази, която гледа към изпълнението на всичко това, което е казано за завръщането на Господ Исус, и въпреки че не сме с Него на престола да царуваме заедно с Него, ние вярваме, че Той ще дойде отново. Неговото Слово е утеха за нас, докато сме в борби, в бедност, когато около нас подлостта простира бодливите си пипала като бурени, в страдания и лишения. Но когато влезем в Божието присъствие, Той ни утешава чрез скъпоценните изявления, направени в Свещеното Писание за времето на Неговото явяване, и Той изпълва сърцата ни с мир и радост, макар да не можем да видим Неговата слава с очите си.

Сега сме слаби в тези унижени тела, даже понякога и в болка, и страдание.

Проявлението на Божиите синове все още не е дошло; все още не сме в нашите славни тела, които ще бъдат по образ на това тяло, каквото Господ Исус прие след Своето възкресение. Ние имаме обещанието за такова прославено тяло и това се разкрива в Свещените писания.

Въпреки че все още не сме облечени в него, ние трябва да крепнем в тази жива надежда, стъпили на Божиите обещания, и да ходим във вярата на това обещание, за да можем да издържим в слабости, болки и страдания.

Имаме обещание за „наследство нетленно, неоскверняемо, което не повяхва, запазено на небесата за нас“, но още не сме влезли в наследството на това притежание. И от тази гледна точка ние сме бедни. Затова е много важно да търсим винаги Божието присъствие и така да растем духовно, да упражняваме вяра в това обещание, да се държим за него, да се стремим да влезем в него, така че сърцата ни да бъдат изпълнени с мир и радост в Светия Дух.

Светите писания ни казват, че Сатана е вързан, да, смазан под краката ни, но това все още не е станало, ние сме все още във война, ние непрекъснато усещаме властта му, но когато с вярване вървим и гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни, тогава сърцата ни ще се ободрят и утешат.

И така, всички безброй обещания, които Бог е благоволил да ни даде, са предназначени за нас във всеки един момент с цел да ни

укрепят и да ни направят силни и дръзновени за Него. Те са приложими за всяко едно състояние, в което се намираме, и за заобикалящите ни обстоятелства, както по отношение на материални, така и за духовни неща. Но ние трябва да вярваме в тези обещания, т.е. да се доближаваме до Господа, и тогава подкрепата и благословението от тях в сърцата ни ще ни радват. Например обещанието в Матей 7:7-11: „Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори, защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогава, който хлопа, ще се отвори. Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък? или, ако поиска риба, да му даде змия? И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него!“.

Ако вярваме истински в Господните думи, то с какво усърдие, постоянство и вяра ще се

Затова е много важно да търсим винаги Божието присъствие и така да растем духовно, да упражняваме вяра в това обещание, да се държим за него, да се стремим да влезем в него, така че сърцата ни да бъдат изпълнени с мир и радост в Светия Дух.

предаваме на молитва! Въпреки че отговорът може да се забави дълго време, въпреки че Божият отговор на молитвите ни може да не е според нашите очаквания, но ако ние с вярване вървим, Бог непременно ще ни въведе в по-голямо познание на Неговата воля и като утвърди стъпките ни в Неговия път, ще ни запознае със Своето намерение.

Светият Божий Дух свидетелства в Римляни 8:28: „Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение“. Ако ние се доверим на това чрез вяра, то и в най-големите изпитания, трудности, страдания сърцата ни ще се утешат и ще имаме мир в душите си. Господ Исус е мой Спасител вече четиридесет и четири години, но аз винаги установявам, че най-големите ми изпитания са ме довели до най-великите благословения, те са работили за мое добро. Но да предположим, че не сме в състояние да видим това. Докато сме в тези тела, ние все пак трябва да вярваме в това, което Бог ни казва. Ние трябва да ходим с вяра в Неговите думи, че „всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога“, и тогава сърцата ни ще се утешат и ще се укрепим.

Преди три години Бог допусна да ме сполетят две много тежки изпитания. Те продължаваха месец след месец. Казах си: „Това също работи за мое добро“, и продължих да нося бремето на изпитанието ден след ден, докато търсех за себе си това, което прави децата на Бога толкова щастливи.

Ние трябва да вярваме в това, което Бог казва. Не трябва да се осланяме на нашите чувства, нито да очакваме помощ от нашата греховна природа, нито трябва да се обезкуражаваме, когато всичко е като че ли против това, което Бог казва, защото вярата започва там, където свършват нашите възможности. Докато виждаме с очите си и нашето паднало естество се мъчи все още да ни помогне, сякаш не е необходима вяра. Това често е причина Божиите деца да губят силата си и да се обезсърчават, защото не ходят с вяра, но някак си с виждане. Ако има нещо, от което имаме нужда повече, отколкото всичко друго, това е силна вяра, за да можем да предприемаме правилните стъпки, сигурните стъпки, по-стегнати стъпки, да работим с усърдие в пътищата Господни. Затова до края на нашия път ние трябва да се молим: „Господи, увеличи вярата ми!“.

Статията се публикува с позволение на Assembly Testimony.

Хубав ден

Живеят хора ден за ден,
без цел – във свят суетен,
не знаят, че са нему в плен,
робувайки му, до дъха си сетен.

А днеска беше хубав ден,
замисли ли се: От къде е?
И защо със тебе... бил е споделен,
пита ли се: От Кого е?

Днес също беше хубав ден,
а ти помисли ли за твоя?
Да, за онзи – не за друг,
когато ще си във от строя.

И днеска беше хубав ден,
а ти колко още имаш,
щом можеш да си днес – блажен,
недей отлага – време нямаш.

А днес пък беше – хубав ден,
за почит, и хвала, и слава,
на Онзи, който умря за мен,
прикован – за моята избава.

Безспорно утре ще е хубав ден,
защото Христа Исуса аз познавам,
и Спасителя познава мен,
на Него вечно упоavam.

Утре ще е хубав ден,
дори и мене да ме няма,
макар за мен да не е ден,
остава бялата премяна.

А там ще е Почивен Ден,
и аз, вечно при Отца,
в ден безкраен – ден блажен,
ще славя Него, без да спра.

А ти сега – във този ден,
къде стоиш със твоя Цар?
Пред Него днес падни смирен,
че правдата е вечен дар!

Георги Ръсовски

Вярата на Авраам и нашият живот в Христа (6)

Победата на Христос и обещаният Свети Дух

Посланието на апостол Павел до
галатяните

Част 3

ТРИУМФЪТ НА ХРИСТА (Гал. 3:13, 14)

(ст. 13) „Христос ни изкупи от проклетията на закона“. Това е вест за победа. Христос направи за нас това, което Законът не можа, нито пък ние можем да направим нещо за нас самите: Той ни изкупи, плати цената за нашето изкупление, за да ни изведе от проклятието на Закона. Това стана възможно единствено чрез скъпоценната кръв на Христа – откупната цена, която ни прави свободни.

Какво означава това, че Той „стана проклет за нас“? Той зае мястото на онези, които са виновни (които са престъпили закона), и понесе върху Себе Си тяхното наказание, въпреки че Той никога не наруши закона: „Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога“ (2 Кор. 5:21). Така че на кръста Бог погледна на Него като на такъв, какъвто Той не беше. Там, на кръста, Той стана жертвоготовно това, което ние представляваме в действителност. Той зае нашето място, понесе нашето наказание, умря с нашата смърт и в същото време Той бе безгрешен, чист, свят и праведен. Той стана всичко за нас. Какво Му е коствало всичко това, ние никога няма да узнаем. Сега ние сме свободни, изкупени, цената е платена и не сме под проклятие, освободени сме от него завинаги. За да подчертае реалността на това проклятие, апостол Павел цитира от Второзаконие 21:23: „Проклет от Бога е всеки, който виси на дърво“. Това се отнася към юдейския обичай да увесват телата на тези, които са били убивани с камъни. Думата „дърво“ апостол Павел употребява за кръста, на който бе разпнат Господ Исус (Деян. 13:29). Също и от Петър в 1 Петр. 2:24 (виж също Деян. 5:30 и Деян. 10:39). Той трябваше да понесе това наказание на дървото и да „стане проклет за нас“, за да можем ние да бъдем благословени.

(ст. 14) Защото Христос издържа проклятие

Мартин Бейкър

за нас, Божият гняв падна върху Него, за да може ние да се радваме на благословенията чрез Исуса Христа:

1. Благословието за Авраам – оправдание чрез вяра.

2. Получавайки обещания Светия Дух чрез вяра.

(3:26-29) **Благословение в Христа за всички вярващи, юдеи и езичници.**

(3:26) Забележете промяната на местоимението от „ние“ на „вие“. Когато апостолът говори на юдеите, той се обръща към тях с „вие“. Апостол Павел им посочва, че те са държани под закон до идването на Христа. Законът ги е отделял като народ, на който е трябвало да се проповядва благовестието. А именно оправданието чрез вяра в Исуса Христа ги е приобщило към всички останали народи и това слага край на отличителните им белези като юдеи. Затова апостол Павел използва обръщението „вие“ до края на главата, като по този начин включва всички повярвали юдеи и езичници. Защото всички тези човеци са „Божии чада чрез вяра в Исуса Христа“.

Всяко благословение е за тези, които са в Христа – „Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места“ (Ефес. 1:3); „спасението, което е в Христа Исуса“ (2 Тим. 2:10); „изкуплението, което е в Христа Исуса“ (Римл. 3:24); „благодатта, която е в Христа Исуса“ (2 Тим. 2:1).

(3:27) „Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христа, с Христа сте се облекли“. Този стих също потвърждава, че всички, без изключение, които са в Христа, са се кръстили в Него. „Кръщение“ в Новия завет означава водно кръщение. „Кръстени в Христа“ показва нашия съюз с Христа, който е чрез вяра в Христа и символично представен с водното кръщение чрез пълно потапяне във вода. Това отново ни връща към стих 26, че „всички сте Божии чада чрез вяра в Исуса Христа“; „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден“ (Марк 16:16). Тези, които с покаяние са идвали при Христа,

са били кръщавани въз основа на тяхната изповед и така са свидетелствали на всички, че принадлежат на Господа и са твърдо решени да Го следват като Спасител и Господ.

Кръщението никога не е било отделяно от истинската вяра (Марк 16:16), така че вярващите са приемани в локалните събрания, след като били вече кръстени. Изразът „с Христа сте се облекли“ означава, че Той е тяхна правда. Това е казано заедно с „вяра в Исуса Христа“ (ст. 26) и „кръстени в Христа“ (ст. 27), което обяснява как вярващите стоят в Христа. Тук законът не може да добави нищо към това.

Чрез кръщението вярващият декларира края на стария начин на живот и започването на един нов живот в Христа. Галатяните са изповядвали, че са умрели с Христа и са погребани с Него. Както Христос чрез Своята смърт и възкресение разбистената, която отделяше юдеи и езичници, така и те умряха към националните различия, съществуващи между тях. Те са се „облекли с Христа“, в смисъл че те сега живеят един свършено нов живот – живота на Христос.

(3:28) „Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса“.

Тук апостол Павел много ясно декларира, че всички различия са премахнати между тези, които вярват в Исуса Христа. Всички те са приети от Бога въз основа на едно и също спасително дело, което извърши Христос, без да се взема под внимание какви са или какво са. Те са „едно в Исуса Христа“, което говори за тяхното състояние в Христа и няма нищо общо със земни народностни характеристики (бел. на ред.: Национализъм – полит. Чувство за принадлежност и привързаност към определена нация и движение за постигане и утвърждаване на правата и свободата на дадена нация, което обикновено се свързва с представата, че границите на държавата трябва да съвпадат с етническите граници и преобладаващата народност, със стремежа към създаване на самостоятелна национална държава.

Идеология, която изтъква превъзходството на една (собствената) нация над останалите, и политика, която цели тази нация да се наложи над тях. – Кратък философски речник, 1999–2010, Евгени Динев).

В Христа всички имат еднакъв духовен статут, „защото вие всички сте едно в Христа Исуса“. Но това не означава, че техните човешки различия са престанали да съществуват, след като са приели благовестието Исус-Христово, защото тези, които са били юдеи, са си останали юдеи. Така и спасените измежду езичниците са продължили да живеят между езическите народи и това наистина е създавало проблеми

(виж Римл. 14; 1 Кор. 8); вярващият, в зависимост от неговия социален статус, е продължавал да бъде роб или господар (виж Ефес. 6; Колос. 3, 4); и разбира се, измежду вярващите е имало и мъже и жени, така че апостолите е трябвало да дадат инструкции на всяка група вярващи, съобразно техния статус, за семейния живот и за порядъка в събранието (1 Кор. 11, 14; 1 Тим. 2).

В Посланието към ефесяните апостол Павел заявява, че всички чада Божии са един нов човек

в Христа Исуса (Ефес. 2:15), което е подобно на израза „едно Тяло“ – Църквата, която е духовна единица и в центъра на която е Христос като глава на това тяло. Животът на този организъм далеч превъзхожда всички възможни аналогии, които можем да направим с този свят.

(ст. 29) Апостол Павел заключава: „И ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание“. Юдейската религия е твърдяла, че езичниците трябва да се обрежат и да спазват закона, даден от Бога на Моисей, за да станат Авраамово потомство. Но апостол Павел доказва на юдейските религиозни водачи, че всичките обещания, дадени на Авраам, са изпълнени в Христа, така че, бидейки в единство с Христа, който е истинският потомък, ти се свързваш с Авраамовото потомство и по този начин ставаш законен наследник на обещанията, дадени на Авраам. Тези обещания имат небесен характер и са във връзка с

Всички чада Божии са един нов човек в Христа Исуса, което е подобно на израза „едно Тяло“ – Църквата, която е духовна единица и в центъра на която е Христос като глава на това тяло. Животът на този организъм далеч превъзхожда всички възможни аналогии, които можем да направим с този свят.

Христос.

Потомъкът, за който се говори в стих 16, е Господ Исус, но в този стих потомците са всички Божии чада, защото те са родени от делото Исус-Христово и тяхното единство с Него.

Практическите съвети, които дава апостол Павел в това послание, в глави 5 и 6 могат да бъдат разделени както следва и ние ще разгледаме някои от тях във връзка с нашия всекидневен живот в Господа Исуса Христа: Галатяни 5:1–15 – Свободата в Христа (Вж. също Йоан 8:32, 36 и Римл. 8:1–4).

Галатяни 5:16–26 – Живот чрез Духа.

Галатяни 6:1–10 – Да правим добро на всичките човечи.

Галатяни 6:11–18 – Ново творение.

СВОБОДАТА В ХРИСТА (Гал. 5:1–15)

Ние виждаме и в други места от Божието Слово (Йоан 8:31, 32, 36), че Господ Исус обещава истинска свобода на всеки, който Го приеме, и радостта от свободата от наказанието и от силата на греха зависи от устояването и послушанието на Неговото Слово.

Тази истина се потвърждава и в Римл. 8:1–4, особено в стих 2: „Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта“. Тази свобода се постига чрез Христовата смърт, възкресение и възнесение и последващия дар – Светия Дух, на всеки истински вярващ.

В Галатяни, глави 5 и 6, апостол Павел посочва, че истински живот за Бога с достойнството на синове и наследници може да се живее единствено с Божия дух. Забележете израза: „Ходете по Духа“ (5:16), „ако се водите от Духа“ (5:18), „ако по Духа живеем“ (5:25), „който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот“ (6:8).

Свободата, която имаме в Христа Исуса чрез вяра в Христа, ни прави единствените свободни хора на този свят. „Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго“ (5:1). С това апостолът едновременно прави декларация и отправя апел. Свободата в Христа е съвършена свобода от всичко, на което си робувал в миналото. Това стана възможно единствено чрез делото на Христа на кръста. Тук човешките усилия са безрезултатни, защото законът на животворящия Дух е Този,

Който ни прави свободни от закона и неговото проклятие и ни прави способни да живеем за Бога. Апостол Павел отправя своя апел към тези, които вече са освободени, да стоят твърдо в тази свобода и да не се връщат в оковите на робството. Животът в Христа е свобода, за която Господ Исус казва: „Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко“ (Мат. 11:29, 30).

(5:13–15) „Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани“. С това апостол Павел им напомня, че този Божествен повик е за свобода, но тази свобода не означава волност. Той ги предупреждава да не използват свободата си за угаждане на плътта. С думите „християнската свобода“ е злоупотребено, за да се толерират „светски забавления“ и всякаква съмнителна литература. Свободата от греха не означава свобода в греха. Истинската свобода е състояние и способност за живот в Христа (и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен, Гал. 2:20). Тези неща Божиите чада носят в себе си. Това не е теоретична позиция на ума относно философията на живота. Има един пример в Стария завет, който говори за това, че желанията и приоритетите в живота на един човек зависят от двигателната сила, която изпълва не ума, а сърцето: „Но ако робът изрично каже: Обичам господаря си, жена си и чадата си; не желая да изляза свободен, ... и той ще му бъде роб за винаги“ (Исх. 21:5, 6). Удивителен пример е и сам Господ Исус (Марк 10:42–45), Който дойде, не за да Му служат, а да служи и да даде доброволно Своя живот като откуп за мнозина. Така че единственият пример, който трябва да следваме, е само Господ Исус, Който трябва да бъде цел в нашия живот, и тогава ще можем да си служим един на друг с любов.

Ако имаме тази любов в сърцата си, тогава ще можем да разберем, че целият закон се изпълнява в едно – „да обичаш ближния си както себе си“, и Господ Исус потвърждава това в Мат. 22:39, дори Господ Исус допълва това и с нещо друго, което единствено Божиите чада имат като духовна реалност в своя живот: „Нова заповед ви давам, да се любите един другия; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другия“ (Йоан 13:34). За да познаваш Христовата любов, ти трябва да я притежаваш, а за да я притежаваш трябва да си роден от горе!

Числата В Библията

Носят ли те някакво духовно значение?

Има много християни, които мислят, че когато Бог употребява числа в Библията, те нямат духовен замисъл и че ние също не бива да придаваме такъв смисъл, освен значението на самата числена стойност. Но дори и само повърхностно да разгледаме тази тема, ще забележим, че все пак има някаква методология и символика в използването на цифри в Словото. Последователността и постоянството на техните смислови стойности в определени моменти свидетелстват за това. Със сигурност има дълбок духовен смисъл за много от тези числа. Ние често подценяваме значението на много неща, които Бог е заложил в Свящото Си Писание. В Словото има много повече, отколкото човек може да усвои за цял живот, и ние можем само да разгледаме повърхността на този бушуващ океан от информация. Защото ние виждаме нещата неясно, като в огледало, и знаем отчасти. Мнозина, които изследват Писанията, когато достигнат до определени пасажки, в които са заложени числа, гледат на тях като на математическа величина, като на понятие за количество, с което се брои и смята, но в действителност истинското им значение има някаква духовна характеристика, в която може да са вплетени духовни понятия. И всичко това го казвам с ясното съзнание, че тази констатация не е продиктувана от разни псевдонаучни методи или мистични учения за универсалните вибрации на Вселената, закодирани в числата, но е Божи свидетелство и Божие откровение за всеки, който искрено и простосърдечно изследва Писанията, не обременен от човешки съждения.

В това кратко проучване ще разгледаме някои от числата, които освен всичко имат и духовно или символично значение, и ще изследваме пасажите, в които се намират. Надеждата ни е, че това изучаване ще бъде от полза да се разберат някои от истините, които Бог е определил тези числа да носят.

Числото 2

Когато погледнем в писанията, разбираме, че Бог често употребява числото две като знак за съгласие и потвърждение на истината. Забележете двойната употреба на думата истина, когато Господ Исус говори на учениците: „истина, истина ви казвам...“. Освен това един много показателен пример са двете неотменими неща, с които Бог ни утвърждава в поставената пред нас надежда за вечния живот, който е по обещание:

„...Бог, като искаше да покаже по-пълно на наследниците на обещанието, че намерението Му е неизменимо, си послужи с клетва, така щото чрез две неизменими неща, в които не е възможно за Бога да лъже, да имаме голямо насърчение ние, които сме прибегнали да се държим за поставената пред нас надежда“ (Евр. 6:16–18).

И понеже Бог е обявил, че църквата е стълб и опора на истината (1 Тим. 3:15), числото две е също често свързвано с това. Значението на думата „църква“ е всъщност Божието Свято събрание, събор на праведните, тези, които са изкупени за Бога и отделени от този свят. Както виждаме, събранието не е подвластно на време и място, то е състояние пред Бога. То не е организация, а организъм, който функционира извън човешките организации, защото животът им е скрит в Христа, а не в образа на Христос.

Това е числото, символ на вярно (истинно) свидетелство на или едномислието в свидетелството на двама свидетели, т.е. техните свидетелства не си противоречат едно на друго: едното свидетелство е в съгласие с другото или то се явява като „потвърждаващ“ свидетел на другото. Например двамата свидетели от единадесета глава на Откровение. Те са Божиите верни свидетели, които свидетелстват за истината! Затова и за тях се споменава, че са двама свидетели, разкривайки, че те носят истината. Така например Господ Исуса каза: „Аз съм, Който свидетелствувам за Себе Си; и Отец, Който Ме е пратил, свидетелствува за Мене“ (Йоан 8:18). Тук се вижда свидетелството на двама – на Исуса Христа и на Отца. Но нещата не спират дотук и ние знаем, че Божиите изкупени носят същото това свидетелство в себе си, както е казано, „че повери на нас посланието на примирението“ (2 Кор. 5:19). А това свидетелство Божиите чада го имат в сърцата си чрез свидетелството на Светия Дух. Така че Сам Господ Исус ни изяви Отца (Йоан 1:18) и чрез делото Си на кръста направи възможно да бъдем изкупени от властта на греха и смъртта и като се възнесе, изпрати обещания Свети Дух, който пък свидетелства също в сърцата на изкупените, че са Божии чада. Всъщност ясно виждаме, че значението на двама свидетели винаги е било отличителен знак, който Бог използва за „достигане на истинно разбирателство“. От Словото ясно проличава, че Бог е поставил това число за белег на истината от самото начало:

„Който убие някого, този убиец да бъде умърт-

вен според думите на свидетели; обаче не бива само един свидетел да свидетелства против някого, за да бъде умъртвен“ (Числа 35:30).

Тук Бог използва минималния брой от „двама“ свидетели, за да се илюстрира потвърждаването на истината (Втор. 17:6). Само един свидетел не може да потвърди истина според Божи закон. Изисква се поне „двама“ свидетели, за да се определи присъдата за истинна, за да може да бъде осъден човек на смърт. Числото „две“ е служело за определяне или потвърждение на истината. Затова се визират и „двама“ свидетели в Откровение, глава 11. За да се отбележи, че това са верните или истинни свидетели за Христос, които проповядват навред Божието Слово! Господ не прави нищо по случайност и тази фраза показва, че тяхното свидетелство е истинно свидетелство. Виждаме този Божии закон и когато Господ Исус го преповтаря в Матей:

„Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама и от устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяка дума“ (Матей 18:16).

Минимум двама свидетели са нужни за определяне на истината. Забележете, че се казва: „да се потвърди всяка дума“. С други думи, свидетел, който да потвърди, че казаното е истина. Двама свидетели символизират, че каквото е било казано, е потвърдено за вярно според закона. Идеята, която Бог установи от самото начало.

„И в закона, да, във вашия закон, е писано, че свидетелството на двама човека е истинно“ (Йоана 8:17).

Божият закон предписва, че свидетелството на „двама“ човека е истинно свидетелство. Това число илюстрира, че Бог използва числото, за да изяви, че казаното е вярно. По същия начин и когато Исус Христос изпрати седемдесетте ученици, за да свидетелстват за истината, неслучайно ги прати по двама:

„След това Господ определи други седемдесет души и ги изпрати по двама пред Себе си във всеки град и място, където сам Той щеше да отиде“ (Лука 10:1).

Той ги изпрати двама по двама (двама свидетели) и им каза, че този, който ги слуша, Мене слуша! С други думи, те тръгнаха с неосквернената истина, която е Божието Слово! И действително, те бяха истинните свидетели за него! И този, който ги слушаше, слушаше Божието Слово на истината от техните уста! Това са изкупените Божии чада, които имат Божието свидетелство в сърцата си (на които е поверено това свидетелство). Така „Двамата Свидетели“ са Божиите изкупени. Тези,

на които се повери свидетелството за Исуса чрез действието на Светия Дух; тези, които повярваха и които ще повярват в Исуса Христа (Йоан 17:20). Изпращайки ги по двама, Исус установява символиката в Словото, че те излизат със силата на Истината на Божието Слово. Той постъпи по същия начин и с дванадесетте ученици, защото Бог иска да ни увери със сигурност, че Неговата Църква прогласява Неговото Слово на истината. Действително, Божият Събор (Църквата), тези, които са пришълци и чужденци на този свят, защото са отделени за Господа, те са стълбът и опората. Това е илюстрираното чрез числото две.

„И като повика дванадесетте, започна да ги изпраща двама по двама и им даде власт над нечистите духове“ (Марк 6:7).

И истината на тези неща става очевидна, когато се сравни Слово със Слово. Свидетелството

в Стария завет е, че Бог често праща по двама ангели или пратеници до Неговите пророци, за да открие някаква истина от Словото Си на тях. Дори и когато Исус се възнесе на небето, там има двама Пратеници, за да възвестят истината, че Той по същия начин ще се завърне:

„И като се взираха към небето, когато се възнасяше, ето, двама мъже в бели дрехи застаха до тях“ (Деяния 1:10).

И отново Бог изобразява истината с това число и в шестата глава на Евреите:

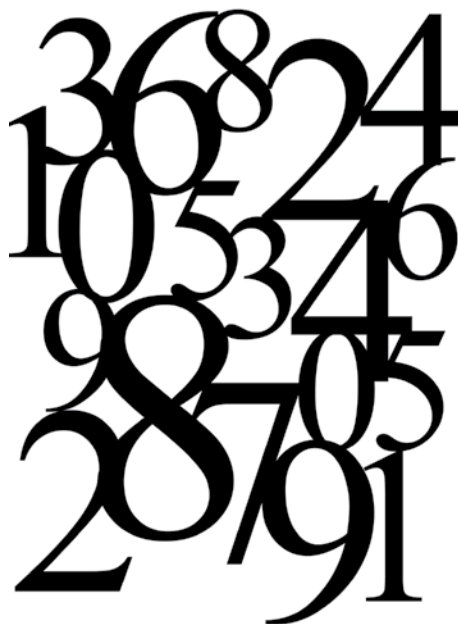
„...така и Бог, като искаше да покаже по-пълно на наследниците на обещанието, че намерението Му е неизменимо, си послужи с клетва“.

„...така че чрез две неизменими неща, в които не е въз-

можно за Бога да ЛЪЖЕ, да имаме голямо насърчение ние...“ (Евр. 6:17-18).

Той го потвърждава с клетва чрез две неизменими неща, в които е невъзможно за Бога да лъже. Това значи абсолютната истина! В цялото Слово виждаме числото две, използвано да изобрази истинност и вярност. Дали ще е с духовното значение на двата светилника, „двете маслинени дървета отляво и отдясно на светилника, които са двамата помазани, които стоят при Господаря на целия свят“, или двете риби, които нахраниха хиляди, или когато учениците Му казаха „Господи, ето тук има два ножа“ (Лука 22:38) и Исус им каза „Достатъчни са“, и т.н. Символизмът на числото две в Словото като признак за истинност и вярно свидетелство е очевиден.

Имайки това предвид, не е чудно защо срещаме това число толкова много пъти във връзка с тези, които са изкупени чрез кръвта на Христа, които

изграждат Божия град, небесния Ерусалим, тези, които „на дело желаят едно по-добро отечество, сиреч небесното; затова Бог не се срамува от тях да се нарече техен Бог, защото им е приготвил град“. Истината и Божието събрание вървят ръка за ръка, тъй като те са свидетелите й.

„В случай, че закъснея, за да знаеш как трябва да се държат хората в Божия дом, който е църквата на живия Бог, стълб и опора на истината“ (I Тимотей 3:15).

Божие събрание е свързано с числото две, тъй като е Стълбът и опората на истината. Верният служител и свидетелят за Бога.

Числото 3

Друго число, на което Бог придава духовен смисъл, за да обозначи Своята воля, е числото три. То е използвано от Бога, за да определи Неговото намерение или Неговата воля! Например, когато Бог изпрати тримата пратеници до Авраам да му кажат, че Сара ще зачене на стари години (Битие 18). Тук е употребено числото 3 – тримата пратеници идват с Божието намерение и воля при Авраам. Т.е. Божията воля и изпълнението на Неговото намерение е Сара да зачене, за да може Бог да издигне велико потомство чрез Авраама.

Илюстрация в подкрепа на казаното е и когато Бог докарва гъста тъмнина за три дни върху египетската земя (Изход 10:22–23): Божието намерение и Неговата суверенна воля е да се извърши съд над тази земя. Числото три също изобразява, че Божието намерение е те да са в тъмнина, докато всичките израилтяни имат светлина!

Бог заповядва на мъжете от Израил три пъти да се явяват пред Господа в Йерусалим (Изх. 23:14, 17; Втор. 16:16). Това показва Божията воля и намерение да се изяви Неговия Син – Исуса Христа чрез закона за празниците.

В 2 Царе 21:1 Господ изпраща глад на земята за три години и казва, че това е поради Сауловият кръвожаден дом. С други думи, това е била Божията воля, а Божията цел е била да се извърши съд.

Друг пример намираме в 3 Царе 17:21, когато Илия се простира три пъти над мъртвото дете и то се съживява. Това показва, че поради Божията воля и заради Неговото намерение детето се съживява – една духовна „сянка“ на неща, които предстоят.

И отново, както Господ е заповядал, Исаия ходи гол и бос в продължение на три години за знамение и предвещание против Египет (Исаия 20:3), още веднъж сочейки към Божията воля и намерение за Египет.

Дори като погледнем към тримата мъже, които са хвърлени в огнената пещ, и към четвъртия, който прилича на син на боговете (Даниил 3:24–25), се вижда, че Божията воля и намерение е тези трима мъже да останат невредими заради присъствието на Божия Син. Това демонстрира, че в Христовото присъствие Божията воля – Неговите чада да са

невредими посред огъня, се осъществява.

Това са само някои примерите, но можем да продължим още много по темата. Местата, където числото три присъства, са числени символи, представящи духовни истини, от които можем да се възползваме, ако ги забележим. Защото с тройката Бог изявява Своята воля и Своето намерение. Йона беше в корема на рибата три дни и три нощи и това означава, че е било по Божията воля и според Неговото намерение.

Ако мога да използвам земна аналогия на този библейски принцип, то ще е като да питах някого три пъти дали наистина иска да си продаде къщата за определена цена. След като кажат „да“ за трети път, се подразбира, че това наистина е тяхното намерение и желание. Разбира се, това не е добра аналогия, но смисълът става ясен. Това е начинът, по който числото три често е използвано в Словото. То изразява основанието на Божията воля и намерение. Трите дни и трите нощи, които Йона прекарва в корема на рибата, затвърждават Божия промисъл в това. В Деяния на апостолите Господ поразява апостол Павел със слепота за три дни:

„И прекара три дни, без да вижда, и не яде, нито пи“ (Деяния 9:9).

Фактът, че ослепява точно за три дни, произволно ли е? Не, времето на слепотата му е определено от Бога. Той не ослепява за три дни по случайност, а с Божествената намеса. Божия воля и промисъл е той да бъде слеп „три“ дни и нито да яде, нито да пие, тъй като Бог го води към светлината! Защо не четири дни? Защо не два? Защото това са числа, които Бог използва, за да изразява други неща, а Той е искал да подчертае чрез числото „три“, че по Негово намерение и суверенна воля Павел е слеп. И това изразява числото три.

Абсолютно същия принцип виждаме и в Деяния, глава 10, когато глас от небето казва на Петър да стане, да заколи и да яде от земните зверове, които са в съда, спуснат от небето. Петър отговаря: „В никакъв случай, Господи, защото никога не съм ял нищо мръсно и нечисто“. Тогава гласът казва: „Което Бог е очистил, ти не го смятай за мръсно“. И четем: „И това стана три пъти, след което съдът се вдигна веднага на небето“ (Деяния 10:16).

Защо бе сторено точно „три“ пъти и след това съдът бе вдигнат веднага на небето? Когато изучаваме Словото в контекста му, чрез тези пасажии разбираме, че благовестието е насочено както към езичниците, така и към юдеите. И затова внимателно е посочено от Бога, че това е сторено три пъти и след това отново е вдигнато на небето. За да покаже, че това е Божието намерение и воля – Спасението да достигне целия свят. Затова не е използвано каквото и да е число, а числото, което изразява Божието намерение и воля Спасението

На стр. 25

Наскоро в редакцията получихме копия от първите книжки на сп. „Духовно Слово“, отпечатани в България през 1905 г., за които само бяхме чували. Искрено благодарим на Народната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“, че направи възможно това.

Основоположник на сп. „Духовно Слово“ е Спас Първанов Стефанов, благословен от Бога ученик Исус-Христов, силен и в Словото Божие, и в делото Господне, който винаги ще бъде за нас, продължителите на Господнето дело в България, пример, за да бъдем винаги насърчавани и назидавани в пътя Господен.

Редакцията на сп. „Духовно Слово“ чества своята 107-годишнина и благодарим на Бога, че въпреки трудностите, през които преминаваме, Той е Верен да ни държи и да ни наставлява във всяка Истина, като ни усъвършенства и ни прави годни да свидетелстваме за Него.

Искаме да пожелаем на всички наши читатели

да бъдат силни и дръзнени за Господа. Да укрепвате в Силата на Неговото Могъщество, „като знаете, че не с тленни неща – сребро или злато – сте изкупени от суетния живот, но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист“ (1 Петр. 1:18, 19). Заедно да преодоляваме всички трудности, като знаем, че тук няма постоянен град, а търсим бъдещия. Затова чрез Господа Исуса Христа да принасяме на Бога непрестанна хвалебна жертва, т.е. плод от устни, които изповядват Неговото име (Евр. 13:14, 15).

Настоящата поредица от статии е препечатана от 1 и 2 книжка на сп. „Духовно Слово“ от 1905 г., като текстът е автентичен, без да са правени корекции по него. Надяваме се, че това няма да затрудни нашия читател, но ще му помогне да усети богатството на българския език, както и да види, че много от темите преди 107 години са актуални и днес.

Год. I.

Февруарий 1905 г.

Кн. II

ДУХОВНО СЛОВО

Набожност

Малцина разбират, че между набожността и Християнството има грамадна разлика. Може някой да е много набожен и да не е Християнин. Има Мохамеданци, Будисти и Брахмани, които сж извънредно набожни и даже отъ набожност прѣдаватъ тѣлата си на страдания и смъртъ. Сжщо такава набожност може да има някой въ името на Исуса Христа и пак да не е Християнин! Защо? - Защото Християнството не е набожност – набожността е работа на човѣшкитѣ чувства и може да се намѣри въ всичкитѣ религиозни системи. Ако Христосъ е умрѣлъ, за да направи хората набожни, то нѣма по-суетна жертва от Неговата! Въ другитѣ вѣри има толкозъ набожни, колкото

и въ Християнската вѣра; защо е тогазъ такава голѣма и скъпа жертва като Христовата? Ап. Павелъ много сполучливо дѣлинабожността отъ Християнството. Ето що казва той: „Никой съ измама да ви не лиши отъ **наградата** съ самоволно смиреномудрие и ангелослужение“, и слѣдва тѣй: „като се влажбява въ нѣща, които не е видѣлъ, и **напрасно се надува съ плѣтскитѣ си умѣ**, а не държи **главата Христа**, от когото всичкото тѣло *чръзъ ставитѣ и свързкитѣ снабдено и свързано, расте по Божие нараствование.*“ „Свѣтътъ съ мѣдростѣта си не позна Бога, защото ако бѣха го познали, не щѣха да убиятъ Господа на славата“. Вѣковния трудъ на тая мѣдростъ не разясни нищо, а повече

сгъсти и тъй гъстия мракъ, и извърши двойно убийство върху Исуса – прикова го на кръстъ и по-послѣ стѣпка вѣчния животъ, който се бѣше появилъ между човѣцитѣ; като полека-лека го замѣсти съ мъртвата обрядностъ и нарече велики ония, които вѣченъ срамъ ще покрива; нарече отци ония, които убиха чадата на Исуса, нарече светии, прѣподобни и праведници прѣстѣпниците. Господъ Исусъ е началникътъ на живота. Той е вѣчния животъ, който дойде между насъ и ний видѣхме Неговата слава. Вчера и днесъ човѣци, които тѣнѣха въ една мрачна набожностъ и мамѣха душитъ си съ гнилата храна на суевѣрни измислици, като нѣкакви сънища на „Богородица“, „камъкъ отъ небето падналъ“ и пѣтувания до свети ужъ мѣста и прочее сварталища за обиръ на живущитѣ въ заблудения. Тѣзи човѣци се възродиха отъ нетлѣното сѣме на истината, и сега живѣятъ въ съобщение съ Отца на истината, която е само въ Христа Исуса жива и дѣйствителна; въ която се влиза прѣзъ вратата на новороджанието, и която се живѣе чрѣзъ дѣйствието на Духътъ. Защото Богъ е единъ отъ вѣка, и Той има дѣло съ насъ човѣцитѣ чрѣзъ Исуса Христа, който е нашъ животъ и съвършенство. А набожността освѣнъ дѣто храни човѣцитѣ, съ гнила храна, тя още се крѣпи и отъ сумнителното добротворство и просѣкодарованието, или съ любението на тия които ни обичатъ, и ония които ни слутуватъ, а извѣстно ни е отъ Исуса, че тия добродѣтели се намиратъ между всичкитѣ човѣци и че тѣ не водятъ въ вѣчния животъ, защото сж дългъ, а не заслуга.

– Кажи ми, попита ме единъ старецъ, ако купя нѣкому волове, човалъ брашно или друго нѣщо не ще ли ми се намѣри това въ онзи свѣтъ?

– Не дѣдо, нѣма да ти се намѣри, защото съ това ти си плащашъ само дългътъ.

– Тогазъ човѣкъ да не прави добро, каза стареца.

– Да прави добро, но да не очаква заплата въ вѣчността, защото такава нѣма прѣдвидена; прѣдвидена е заплата за добротворство, но само за **синоветѣ** Божи.

– Какъ така! рече очуденъ стареца.

– Така е, защото прѣди да работятъ доброто, тѣ сж станали синове и наслѣдници на вѣчността, а пѣкъ ти си вѣнъ отъ наслѣдието и работишъ като слуга комуто се плаща за работата всѣка вечеръ или годишно.

– Значи първомъ трѣбва да стана синъ и сетнѣ да работя доброто? Всичкитѣ човѣци не са ли синове Божи?

– Не. „Роденото отъ плътта плътъ е, а роденото отъ духа, духъ е“. Трѣбва човѣкъ да се роди отъ вода и духъ, така само може да стане синъ на Бога.

– Защо е нужно това задължѣние?

– Защото вѣчния животъ е едно състояние на нашия животъ, което само по тоя начинъ се постига. Както сѣмето на кое и да е растение не може да стане растение и да даде плодъ, ако не се посѣе въ земята, така и човѣкътъ не може да достигне съвършенство ако се не роди изново.

Набожността трудно се разпознава отъ онова състояние, което заема нашия животъ при възроденото си състояние, тая трудностъ обаче е само въ ония, които не сж възродени; възродения човѣкъ познава добръ разликата между набожността и възраждането. Измамването става за възродения въ друга една областъ на живота, въ областта, която заема срѣдата между живота и смъртта, гдѣто става образуването на новия човѣкъ – матката на духовния животъ. (За което ще говоримъ на друго мѣсто по-обширно).

Смъртна погрѣшка правятъ ония, които учатъ човѣцитѣ на Християнство и не разбиратъ да правятъ разлика между набожностъ и Християнство; тѣ мислятъ, че като подобрятъ живота на единъ разваленъ човѣкъ, като успѣятъ да обърнатъ вниманието на слушателитѣ си съ сладка музика или сензационни примѣри, като ги избавятъ отъ нѣкои суевѣрия: мислятъ, че започналия да се стрѣми къмъ доброто и да бѣга отъ злото е възроденъ човѣкъ. Истина е, че много трудна е задачата на единъ учителъ на Християнството, но затова пакъ имаме вѣренъ и силенъ помощникъ; затова нека се натоваримъ съ много благодатъ, вмѣсто съ много грижи за успѣхътъ на дѣлото Божие; нека бързае къмъ всички страни съ благовѣстието, вмѣсто да бързае съ образуване кружокъ и оголѣмяване на кружока; нека се трудиме да свалиме благословение отъ горѣ, вмѣсто да се трудиме да го произвеждаме съ искусствено дразнение на чувствата къмъ *благоговение* и *богослужение*.

Богъ не иска набожностъ отъ човѣка, а иска да направи човѣка божественъ. Тази е волята Божия за човѣка.

– Ти прѣставлявашъ Християнството

мжчно и трудно, рече ми единъ приятелъ веднѣжъ.

По-сетне го чухъ да държи проповѣдь за леснотата на Христианството. Въ що мислите, приятеля разбира тази леснотия? Въ това, че Христосъ умрѣлъ за най-голѣмитѣ грѣшници, че канилъ всички да дойдатъ при него, че обичалъ всичкитѣ, че никого нѣма да изпѣди, който отиде при Него, че дава всичко що е нужно за благочестието. Това е истина, но тази леснотия не е въ човѣка, а въ Бога. За Бога може и повече да се каже отъ това. Богъ толкозъ възлюби свѣтътъ, щото даде единородния си синъ за него, за да не умрѣ **който вѣрва** въ Него. Тука е сега мжнотията, която прави, че въпрѣки безпрѣдѣлната Божия любовъ човѣчеството да лежи въ лукаваго. Сжщата мжнотия стои въ живота на приятеля и на всички, които не могатъ да разбератъ що е тази тайна, която се казва: „Христосъ въ насъ“. Затова като говорятъ за Христовата любовъ къмъ грѣшнитѣ, сами тѣ оставатъ Мойсееви ученици. Като разправятъ за леснотията на Христианството, пакъ вързватъ тѣжки брѣмена и сами сж подъ властѣта на голѣми мжки.

Новодорения човѣкъ живѣе наистина

животъ, който човѣцитѣ наричатъ набожностъ, но самитѣ новородени разбиратъ, че този животъ не го живѣятъ тѣ, а Господъ Исусъ го произвежда въ тѣхъ „Азъ се трудя и подвизавамъ се по *дѣйствието Негово*, което дѣйствува въ мене силно“, казва Павелъ. Явно е, че по тоя начинъ човѣкътъ става служителъ Божий по смотрение и нареждане Божие, въ една пълнота, каквато никой човѣкъ не може да достигне от самосебе си. Подобенъ животъ нѣма нищо общо съ човѣшката набожностъ. Колкото за способността на човѣка, чрѣзъ която възприема божествения животъ въ себе си, тя е подобна на земя, въ която каквото посѣешъ такова ражда. Както набожността съ всѣкакъвъ видъ суевѣрия намира почва, така и Божествения животъ намира сжщата почва за себе си; плодетѣ обаче които се явяватъ отъ суевѣрната набожностъ сж други. Плодетѣ на Божествения животъ сж употреблението отъ Бога на възродения човѣкъ въ дѣлото на вѣрата, а ония отъ набожността, самоволното богослужение и смиреномудрие и непоощадяване на тѣлото – никому не нужния аскетизмъ.

Какъ си мислиме

– Бъркотии е имало винаги между христианинѣ, даже въ врѣмето на първитѣ христиани не е било безъ тѣхъ. По въпроса за обрѣзанието е имало нѣколко мнѣния; влиянието на разнитѣ работници раздѣляло симпатиитѣ на нѣколко страни; появили се лицемѣри, властолюбци и неразбрани човѣци, които съ повѣдението си произвѣждали смущение, несъгласия и раздори. Сжщите злини сж били постоянни спжтници на христианското общество до днесъ.

Така говореше единъ братъ между нѣколко свои братия.

– Да, притури другъ, азъ зная братя и проповѣдници даже, които сж добри христиани, но не се съобразяватъ съ Христовото зарѣчване, което казва: „Слнцето да не зайде прѣди вий да се помирите“, – и пакъ всѣки отъ тѣхъ си има успѣхъ и благословение въ работа.

– Това и азъ мога да утвърдя, обади се третия братъ.

Тука работата е подобна на човѣкъ болѣнъ, който отдавна е изгубилъ своето здравие и е свикналъ съ своитѣ болки. Изгубилъ вѣра, че ще оздравѣе, той счита малкитѣ почивки що му дава болестѣта за здравие и се радва.

Това, че бъркотиитѣ сж се появили отъ самото начало въ христианското общество не показва че обществото е обрѣчено да бжде такова; то само показва, че Христовата църква ще минава разни възрасти. Така за примѣръ: Апостолската църква бѣше първа и по опитъ слаба; нейнитѣ слаби страни не сж присжщни на живота ѣ, както дѣтинскитѣ болѣсти не са присжщни на цѣлия животъ на човѣка. При това тѣзи недостатѣци бѣха строго изобличени и показани като непринадлежащи на истинския христиански животъ. „Вий сте

още плътски, до като се намѣрватъ между васъ раздори“, каза Павелъ тогазъ. Сетнѣ, тѣзи работници и християни, които се намираха въ казанитѣ злини се отбѣлѣзаха като сатанински работници и лъжебратия; това показва, че тогазъ истинскитѣ чада Божии сж се водили и придържали въ заповѣдитѣ на своя учителъ, и че изобличенитѣ злини сѣществуваха само между невъзроденитѣ човѣци, които бѣха влѣзли въ християнското общество.

Че добри християни и проповѣдници, които имали успѣхъ не се съобразявали съ Христовитѣ заповѣди, и това не имъ прѣчило нищо, е измама. Нашето мѣрило за добри християни и успѣшни проповѣдници е плътско; редовнитѣ и честнитѣ човѣци, безъ рѣководството на Духътъ Божий, не сж добри християни, защото само ония, които се управляватъ отъ Духа Божий, тѣ сж синове Божии. Тѣхната честностъ и порядчностъ, ако не се управляватъ отъ Духътъ Божий нѣма никаква цѣна. Единъ успѣхъ винаги трѣбва да се цѣни по качество, а не по количество; може нѣкой да натрупа голѣма копа слама, сѣно или дърва, но подобенъ материалъ огнѣтъ ще го изгори. Истината е, че тамъ гдѣто има завистъ, умраза, вражда, раздоръ и подобни тѣмъ, Духъ Божий не живее, а тамъ гдѣто нѣма Духътъ Божий, не е възможно да се раждатъ чада Божии; или ако се родятъ, то това е дѣло на онѣзи между тѣхъ, въ които обитава Духътъ. Да се не лъжемъ. Ако въ сърдцето на единъ човѣкъ живѣе Духъ Божий, тамъ е миръ, радостъ и любовъ къмъ всичкитѣ човѣци, тамъ завистъ, вражда, умраза, раздоръ не стоятъ доде зайде слѣнцето; това не е учение, а животенъ законъ, който не търпи никаква поправка или забикаляние.

– Въ Апостолското врѣме Духътъ дѣйствуваше особно силно и ясно, и затова тогазъ бѣха възможни много нѣща, а сега е друго яче, ний се водимъ отъ Словото Божие, до колкото можемъ да го разберемъ, така говореше единъ проповѣдникъ.

– Изглежда, като че Богъ се е отгѣлилъ и ни е оставилъ писаното Слово да се водимъ по него, рече единъ братъ.

– Тѣй е, притури другъ, но не трѣбва да мислиме, че се отгѣлилъ, а че Словото е достатъчно да ни умѣдри и води на спасение,

и затова е излишно особно нѣкое дѣйствие на Духътъ.

– Ами желанието да четемъ и изучаваме Словото, и силата, чрѣзъ която се покайватъ човѣци въ днешно врѣме, това не е ли отъ дѣйствието на Духътъ, притури проповѣдника.

– Мене ми се иска нѣщо по-ясно да ни открива Духътъ; истина имаме Словото Божие и го изучаваме, но мене ми се види, че го изучаваме само умствено, безъ откровение. И въ църковнитѣ работи пакъ съ умствено, безъ откровение. И въ църковнитѣ работи пакъ съ умствено мѣдрувание се водиме; за нищо до сега не сме имали прямо откровение отъ Бога. Тия дни като рѣкополагаха бр. К. за пастиръ, чухме го какъ говори за своето повиквание отъ Бога за тая работа. Той каза, че като мислилъ каква кариера да си избере за прѣзъ живота, рѣшилъ се да се учи за проповѣдникъ. Мислилъ и се рѣшилъ! Азъ го познавамъ отъ дѣтинството му. Когато той бѣше терзийски калфа, често говореше прѣзрително за занаятчиитѣ, то бѣше момче съ прѣвзети амбиции и прѣзираше физическия трудъ. Не искамъ да го съдя, но го привеждамъ за примѣръ. Азъ мисля, че въ тия избирания на кариери съ мисление нѣма нищо божествено. Сетнѣ когато построявахме новата църква помните, че подбунителната причина бѣше, чрѣзъ по-великолепно здание да привлечеме повече слушатели. Азъ помня, когато се покаяха най-добритѣ ни членове, че се събирахме по домоветѣ и Богъ прилагаше на църквата спасемитѣ, а сега въ тоя грамаденъ и великолепенъ домъ никой не се кае; даже нѣкои, които прѣди се молѣха прѣстанаха да се молятъ. А какви суми се похарчиха, които можеха да се употребятъ за жива работа! Така се изговори единъ старъ братъ.

– Ти отивашъ много далечъ брате, рече проповѣдника, ний трѣбва да сме благодарни Богу за всичко; споредъ мене по-добрѣ да прѣкъснемъ тоя разговоръ.

Мнозина чувствуватъ, че видѣлината въ която живѣятъ днешнитѣ християнски общества е недостатъчна и тукъ-тамъ се подигат гласове за търсение по-голѣма видѣлина; тия гласове сж отъ Бога, тѣ сж събудителни гласове и тѣхното потушавание е дѣло на тъмнината.

Кой е канара освен нашият Бог?

„Пък и Аз ти казвам, че ти си Петър и на тая канара ще съградя Моята църква (гр. *ekklesia*); и портите на ада няма да ѝ надделеят“ (Мат. 16:18).

(Редакцията на „Духовно Слово“ се извинява за допуснатата неточност в края на статията от предишния брой – 1' 12, където се казва, че Тиндейл превежда думата *acknowledge* като „признавам“. Вярното е: Тиндейл превежда думата *exomologeo* като „признавам“, докато официалната църква – изповядвам).

Преводът на Новия завет от Тиндейл за първи път е публикуван през 1526 г. Разбира се, този превод не е първият в английската история, но Тиндейл е първият, който превежда Библията от гръцки и от иврит. Връщайки се назад в историята, достигахме до 1380 г., когато Джон Уиклиф (John Wycliffe) прави превод на Библията, но от латински.

Тук можем да кажем, че братята Кирил и Методий много години преди това правят превод на части от Свещените писания. Кирил умира на 14 февруари 869 г., но въпреки трудностите Методий продължава преводите на библейските книги и създава оригинални творби до самата си смърт (6 април 885 г.). Мнозина смятат, че в тези свои преводи двамата братя са ползвали ръкописи на гръцки език, което означава, че тогава би трябвало да са били под влиянието на византийския модел на християнството. Но в действителност фактите сочат нещо друго.

• Защо славянската дума „църква“ е съзвучна с латинската *curia* (кръг от вярващи), а не с гръцката „еклесия“ – „човеци отделени от този свят за Бога“, откъдето между другото произлиза френската *eglise*? Трябва да знаем, че думата „църква“ не фигурира в Библията и значението на понятието „църква“, такова, каквото го разбират голям процент от християните изобщо не се покрива с истинското значение на оригиналната дума „еклесия“.

• Защо славянската дума „кръст“ е толко-

ва близка до латинската *crucifixus* (разпятие) и няма нищо общо с гръцката „ставрос“?

• Защо нашите свещеници се наричат попове, след като във Византия те са наричани йереи? Не идва ли поп от пославянчената дума „папа“? На английски и днес папата е *pope*. Дори да звучи пресилено, все пак истината е, че на гръцки „поп“ не означава нищо.

Защо славянската дума „пост“ е от същия корен както и немската дума *fasten*, а на гръцки е „нестейя“?

• Защо думата „олтар“ е почти същата като латинската *altare*, а гръцкият термин е „бомос“?

• Защо дори думата „оцет“ е явно произлязла от *acetum*, а не от гръцката „оксос“?

• Защо думата „вино“, което се използва в богослуженията, е същата като латинската дума *vinum*, а не като гръцката дума „ойнос“?

• Защо думата „вера/вяра“ е почти като латинската *verus*, но няма нищо общо с гръцката „докса“?

Отговорът идва от само себе си. Влияние в техните преводи е имал по-скоро Рим. Според известния българист проф. Хайнц Миклас, преподавател по старобългарски език и сравнително езикознание във Виенския университет, двамата братя са имали подкрепа както от страна на Константинопол, така по-късно и от страна на Ватикана.

И така всъщност стигахме отново до Тиндейл и неговия превод на Библията от автентичните езици, на които Свещените писания са писани.

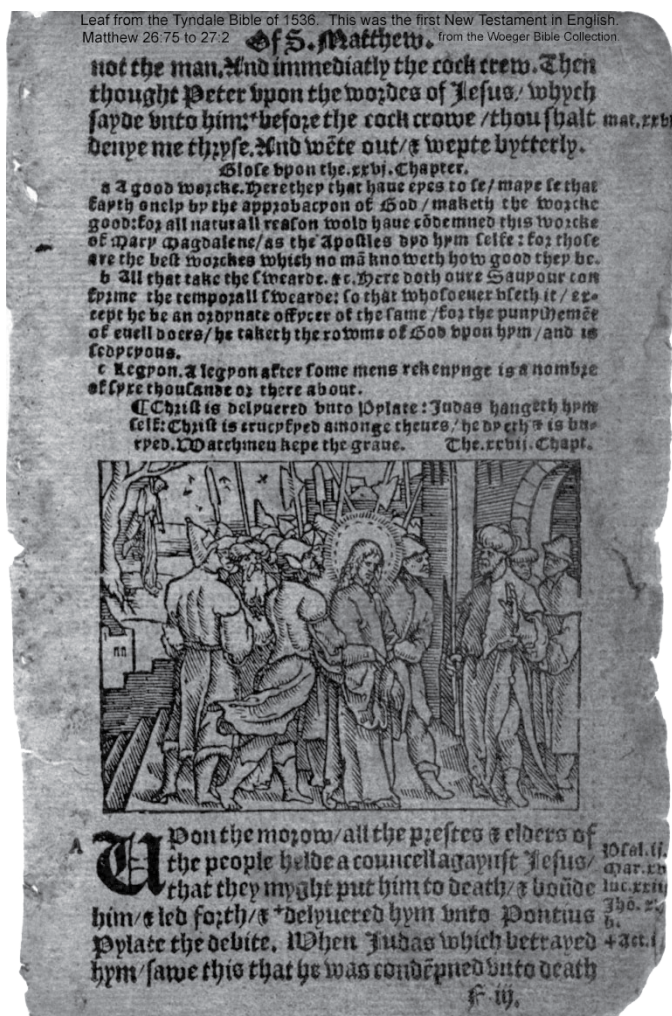
Преди всичко той превежда гръцката дума *metanoeo* като „покаяние“. *Metanoeo* е класическа и новозаветна гръцка дума, която

означава 'промяна в съзнанието'. Това означава пълна промяна в съзнанието на човека, което променя посоката и начина му на живот. Латинската църква винаги е превеждала това като *penitentiam agere*, което означава 'да изкупиш греха си'. Да „изкупиш греха си“, е предполагало заплащане на някаква сума пари, така че римокатолическата църква като държавна религиозна институция не е искала да се говори за

ekklesia

НЕЩО ПОВЕЧЕ ОТ СГРАДА

Страница от Библията на Тиндейл, 1536 го д.

покаяние и особено това да го пише в Новия завет. Но ако се вгледате в Лука 17:3–4, Христос казва: „Покайте се“, в Деяния 2:37 хората питат Петър и апостолите: „Какво да сторим братя?“. А Петър им казва: „Покайте се“. Църквата като държавна институция обаче казва: „Ти трябва да изкупиш греха си“. Г. Лойд Джоунс в една своя книга пише, че в 16. век духовниците не са били запознати с гръцкия и тяхното разбиране на римокатолическото доктринално учение се е базирало единствено на общоприетия текст на латинския превод на Библията – Вулгата. За тях той пише, че тези „невежи и неграмотни монаси, разтревожени от напредъка на новите знания, прогърмели от амвона, че е бил открит нов език, наречен гръцки, от който хората трябва да се пазят, тъй като от него са произлезли всички ереси. Книга, наречена Новият завет, написана на този език, сега е в ръцете на всеки, а която тогавашното духовенство я провъзгласило за книга, „пълна с тръни и репейи“.

Епископът на Лондон, Тънстейл, отказва да

даде разрешение на Тиндейл да превежда Новия завет на английски език и затова Тиндейл бяга във Вормс, Германия, където е в безопасност и спокойно може да отпечата своя превод на английски език. Малко след пристигането на отпечатаните копия в Англия, епископ Тънстейл (Tunstall) започва да разпространява слухове, че преводът на Тиндейл съдържа 2000 грешки. Наистина ли е имало толкова много грешки, или това е било просто ход, за да се разубедят хората да не купуват тези копия?

Тиндейл казва в книгата си „Послушността на един християнин“, че неговите неприятели са толкова загрижени да го представят на обществото като еретик, че ако той сбърка само с една запетая в превода, те ще го обявят за ерес. Но нещо, което трябва да запомним, е, че Тиндейл е превеждал от оригиналния гръцки език, а епископът на Лондон – Тънстейл, е трябвало да се базира на латинския превод на Библията – Вулгата. Това, което Тънстейл всъщност е казал, е, че тези 2000 различия са между превода на Тиндейл от гръцки и превода от латински. Всъщност Тънстейл е бил под натиска на кардинал Уолси, който е искал да се кандидатира за папа. Кардинал Уолси е мразел лютераните и е изгорил всички лютерански книги. Тънстейл не е искал да рискува позицията си, така че това е било напълно политически ход.

Хиляди копия от превода на Тиндейл са били конфискувани и изгорени. Защо усилията му са били толкова яростно преследвани? Католическата църква се е страхувала от разпространението на лютеранизма и от последващата загуба на контрол. Но разбира се, много от обвиненията, които официалната църква отправяла, са били чиста измислица. На Лутер и на Тиндейл са вменявани неща, които те не са казвали. Когато човек усеща, че започва да губи почва под краката си, той обикновено обвинява враговете си за своите неудачи. Такива реформатори като Лутер, Цвингли и Тиндейл никога не са проповядвали раздор, нито пък са говорили, че не трябва да се подчиняваш на правителството. Ето защо Тиндейл написва своето произведение „Послушността на един християнин“. Той казва, че християнинът трябва да се подчинява на правителството, при условие че правителството се подчинява на Бога.

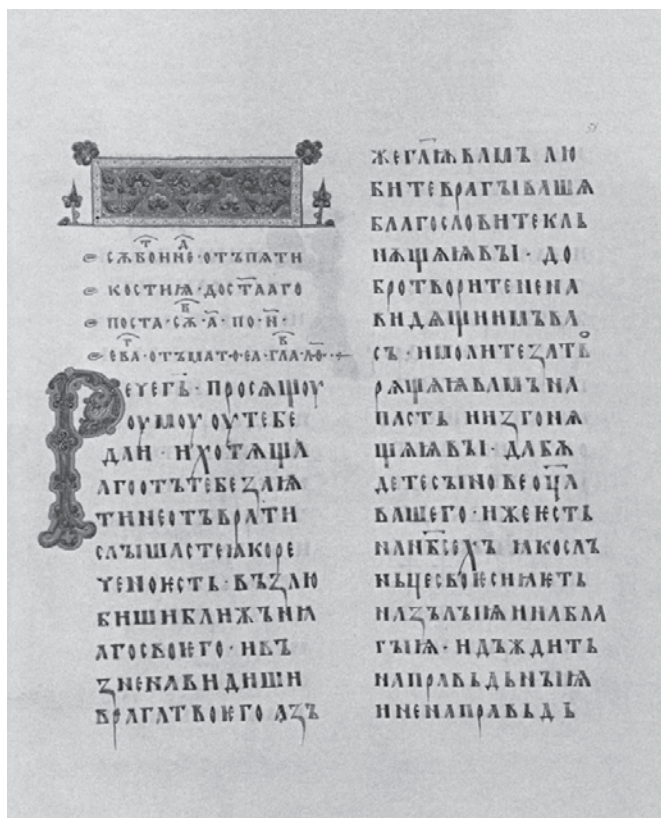
Епископът на Лондон – Тънстейл, е известен с това, че е казал: „Те не трябва да имат английска Библия, защото, ако я имат, ще разберат какви сме ние“. Католическата църква е считала, че Новият завет е най-ужасяващият документ, който хората могат да притежават.

Но доколко преводът на Тиндейл повлиява

на английската реформация? Отговорът е – неговото влияние е изключително силно. Ако изучаваме времето на реформацията, ще видим, че делото на Тиндейл е със силата на приливна вълна и става популярно движение сред масите. Патрик Колинсън, историк в Кеймбридж, пита: „Как най-католическата страна в Европа можа да стане най-некатолическа?“. И отговорът е – от четенето на Библията. Между първия превод на Тиндейл на Новия завет през 1526 и Библията на крал Джеймс през 1611 са били купени повече от един милион английски Библии. Населението на Англия тогава е около шест милиона. По това време се е четяло на глас, така че всеки път, когато се е чела Библията, тя е била слушана поне от още една дузина или 20 души.

Може да се каже, че преводът на Библията от Тиндейл оказва невероятно голямо влияние на следващите английски преводи, от които са преводът на Матей и Женевският превод на Библията. Малко от нас осъзнават значението на тези преводи, като 83% от Новия завет на крал Джеймс е на Тиндейл. Неговите преводи имали, първо – точност и яснота, което е било нещо напълно ново. Второ, ако мога да се изразя по този начин, той пише за възрастни. И третото нещо е, че неговият превод е много силен, понякога дори груб. Така че комбинацията от тях в крайна сметка има много голям ефект, за разлика от сега, в началото на 21. век, когато има толкова много преводи на Библията, в които значението на важни текстове е предадено „по-меко“. Едно такова „по-меко“ звучене е например началото на Йоан 14, където Христос казва на Своите ученици нещо, което е от голяма важност. Казва им, че Той ще си отиде от тях, че Той ще бъде убит и че Той ще се върне за тях. На гръцки има няколко думи, които Тиндейл превежда като „Нека сърцата ви да не се смуцават“. Тук „смушено сърце“ изразява скръб, смут, породен от тежка загуба. Много знаменит и широко използван модерен превод е, че Исус им казва: „Не се притеснявайте и разстройвайте“. Това е напълно погрешно. Това е свършено погрешен превод от гледна точка на гръцкия текст. „Тревогата“ е егоцентрично чувство, присъщо на невротичите, а да си „разстроен“ е още по-нарцисично.

Въпреки че Тиндейл се е изправял пред доста обезсърчаващи пречки, той е бил упорит по отношение на превода на Библията, докато е бил задържан и в крайна сметка убит мъченически. Но какво го е мотивирало, за да продължи напред? И отговорът е: неговата вяра в Божиите обещания. Той е знаел, че в Новия завет се говори за Божиите обещания и че трябва да каже

Кирилското писмо е пренесено от България в Русия и Сърбия. Най-старите ръкописи - Остромировото евангелие от 1056-57 г. и Изборникът на Святослав от 1073г., са преписи на старобългарски кирилски оригинали.

на всички за тях. Той е един много специален човек, когото Бог е употребил за Себе Си. Колкото повече се вглеждаме в личността на Тиндейл, толкова повече ще проличи неотклонното водителство през всичките години и огромните мащаби на неговия труд. Старият и Новият завет са много трудоемки в превода си книги. И въпреки всичко той е пренебрегвал опасностите, страха да бъде арестуван и изгорен жив на клада. Когато е превеждал Новия завет, той е бил сам, в опасност, в чужда страна, живял е в бедност и глад. Днес тази работа се извършва от добре заплатени колективи с пълна секретарска подкрепа в някои тихи и спокойни места. Контрастът е колосален. За мен лично водителството на Тиндейл, делото му, неговият гений могат да се илюстрират най-добре от някой като Бетовен. Бетовен е най-великият гений новатор в музиката. Приемате някоя музикална форма за даденост и Бетовен ще я промени завинаги. Вземаш каквато и да е форма на английски език, на теология, дори на човешка реч или писане, и Тиндейл я променя завинаги. Да не споменаваме факта, че той ни е дал в същото време истинското значение на Божиите обещания по много прост начин. А Божиите истини не са сложни.

Статията подготви Хр. Р.

Цялото творение потвърждава Библията

(Част 3)

Георги Ръсовски

(Продължение от бр. 1/ 2012, „Някои други научни открития, потвърдени от Библията“)

Човекът е пръст

Изследователи от НАСА са потвърдили наскоро, че абсолютно всеки елемент от човешкото тяло може да бъде открит също и в пръстта.

„С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш“ (Битие 3:19).

Тези и много други открития говорят за авторитета на Библията и на съдържанието ѝ. Фактът, че в нея присъстват и много неща без научно доказателство, не означава, че те нямат научно обяснение, а по-скоро може би не е дошло времето Господ да го открие на хората, които за пореден път ще имат убедително потвърждение, че Библията е Божието слово.

Интересно е например, че атомът има плътен център, наречен ядро. В ядрото има неутрони, които нямат електрически заряд, и протони, които имат положителен заряд (наклони). Един от законите на електромагнетиката гласи, че частици с еднакъв заряд се отблъскват и разпръскват, тогава защо не се случва това с ядрото на атома? Има някаква привличаща ги сила, която учените наричат ядрени сили. Ядрените сили свързват нуклоните в атомното ядро. Ядрените сили са една от проявите на силното взаимодействие. Действат на разстояние, по-малко от 10^{-13} cm, не зависят от заряда на нуклоните и превишават силите на взаимодействие между електрическите заряди 100–1000 пъти. Въпреки установяването на тези сили, учените не знаят каква е вътрешната структура на материята, за което бе построен най-големия ускорител в света – ЦЕРН, за да може да се проникне в тайните на съществуването на материята. Но Бог ще допусне човека до тайните на сътворената материя само толкова, колкото е необходимо.

„...понеже чрез Него и за Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото... и Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява“ (Кол. 1:16–17).

Няма ли много неизпълнени се или лъжливи пророчества в Библията?

Всички пророчества в Библията, чието време е дошло, пророкувани от Божиите пророци, са били изпълнени и нито едно не се е оказало лъжливо. Има стотици исторически и археологически доказателства за библейски събития, за които е пророкувано и тяхното изпълнение не се е забавило: „Когато някой пророк говори от Господното име и словото му не се сбъдне, това слово Господ не е говорил; пророкът го е говорил своеволно; да не се боиш от него“ (Второзаконие 18:22).

Думата „пророк“ идва от гръцката дума профѣτης, която в буквален превод значи ‘говорещ за бъдещето’. Според речниковото определение за думата „пророк“ това е човек, който е имал контакт със свръхестествени или божествени сили и служи като посланик между тези сили и човека, като известява за неща, които ще се случат в бъдещето.

Чували сте за Ванга или за Нострадамос, както и за стотици други, за които се знае, че са предвиждали бъдещи събития. Каква е разликата между тях и библейските пророци като Илия, Елисей, Исаия, Йеремиа и останалите? Първата и най-съществена разлика е, че едните са познавали винаги, а другите невинаги. На библейските пророци е идвало слово от Бога, а както знаем, Бог не може да лъже, тъй като това е против естеството Му – „надежда за вечен живот, който преди вечни времена е обещал Бог, Който не лъже“ (Тит 1:2). Той е безгрешен и в Него няма грях – лъжата е грях, следователно Той не може да лъже: „Кой от вас Ме обвинява в грях? Но ако говоря истината, защо не ми вярвате?“ (Йоан 8:46). Също и: „Исус му каза: Аз Съм Пътят и Истината, и Живота; никой не идва при Отца освен чрез Мене“ (Йоан 14:6); „...никаква лъжа не е от истината. Кой е лъжец освен онзи, който отрича, че Исус е Христос [Помазаника]“ (1Йоан 2:21–22). Това становище се потвърждава и от факта, че много от събитията, за които са пророкували библейските пророци,

ци, се доказват от археологията, както видяхме в първата част на тази поредица. Оттук можем да си направим извод за хората, които пророкуват, в смисъл че дори едно от предвидените събития да не се сбъдне, би следвало, че тяхното говорене не е от Бога.

В наши дни хората, които предсказват бъдещи събития, ги наричаме ясновидци. Синоним на ясновидец е думата „гадател“, или човек, който гадае. Едно от значенията на „гадай“ от българския онлайн тълковен речник е: „Правя предположения; предвиждам“, тоест понякога познавам, понякога не познавам. За такива хора в Писанията определението е „лъжепророци“: „Исус им отговори: Пазете се да не ви заблуди някой; много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина“ (Матей 24:4, 11).

Изисква се внимание, понеже това, което гадатели като Нострадамус са познали, в никакъв случай не е случайност. Но тъй като на човека не е дадено да вижда в бъдещето, за целта такива индивиди, които спокойно можем да наричаме окултисти, се допитват до духовни сили. В някои случаи може би несъзнателно, но при по-известните и успешните това се извършва с ясната представа какво вършат. И тъй както вече казахме, Светият Дух, който е от Бога, не може да лъже, тогава остава, че духовете, към които се допитват, не са от Бога, защото иначе би следвало да познават винаги! Словото ясно говори, че има духовни сили на светлината – Светият Божий Дух, и духовни сили на тъмнината – нечисти духове, бесове, служители на Сатана. Нека отбележим, че няма неутрални духове. Дори и самият апостол Йоан ни предупреждава: „не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света“ (1 Йоан 4:1). Трябва обаче да отбележим в контекста на това негово предупреждение, че той увещава вярващи братя в Христа, защото духовете се изпитват не с друго, а именно със Светия Дух, живеещ в сърцето на всеки, който е приел Исус Христос като Господ и свой личен Спасител. В следващите стихове Йоан ни посочва разграничението между лъжливия и истинния дух: „всеки дух, който изповядва, че Исус Христос дойде в плът, е от Бога; а всеки дух, който не изповядва Спасителя, не е от Бога; и това е духът на Антихриста“ (1 Йоан 4:2–3).

Втората съществена разлика е породена от факта, че Словото идва до Божиите пророци от Бога и никъде не пише, че те са приемали някакви специални медикаменти или са извършвали ритуални обреди, за да получат откровение

от Бога. В някои случаи то идва до тях поради тяхната усърдна молитва или в отговор на тяхното разкаяние, но не можем да кажем, че идва по тяхно желание, какъвто е случаят с гореспомнатите гадатели.

Ванга е предвиждала десетки събития всеки ден и често за целта ѝ е трябвала захар (вещество с кристална структура); Нострадамус пък е достигал до своите откровения, след като е приемал особени медикаменти, от които е изпадал в състояние подобно на транс, както и описаните видения в наскоро нашумелите книги на Карлос Кастанеда, който се е учил от индианския магьосник Дон Хуан Матус. „И това да знаете преди всичко, че никое пророчество в Писанието не е собствено обяснение на пророка на Божията воля; защото никога не е идвало пророчество по човешка воля, а светите човещи са говорили от Бога, движени от Светия Дух“ (2 Петр. 1:20–21).

Третата разлика, с която ще приключим, е, че Божиите пророци почти никога не са могли да се похвалят с голяма слава заради делата, които са вършили, или словото, което са говорили. Ако някой се е прославил от техните дела и слова, това винаги е бил Бог! И те самите са се старали това да стане, тъй като у тях е имало един съвършен страх от Бога. Нека погледнем словата на Данаил, които той изрече пред Навуходоносор, преди да му изтълкува съня: „Даниил каза: Да бъде благословено името Божие от века и до века; защото мъдростта и силата са Негови... Той е, Който дава мъдрост на мъдрите и разум на разумните. Той открива дълбоки и скрити неща... На Тебе, Боже на бащите ми, благодаря и Тебе славословя, Който си ми дал мъдрост и сила, като си ми открил онова, което измолих от Тебе, защото си ни открил царската работа“ (Дан. 2:20–23). А за това, че те самите не са се ползвали с чест и слава, Словото ни дава много примери: как са били хвърляни в тъмници и в ровове с лъвовете, как са били преследвани от войски, как са ходили немилосърдисти през пустош в глад и мизерия, без дрехи и без обувки, как хората са ги ругали и не са ги слушали. Картината е доста по различна при някои от днешните така наречени „пророци“, които хората превъзнасят и при които се тълпят, но това не трябва да ни впечатлява, тъй като човекът обича да слуша това, което иска да чуе, пред истината.

Тогава ще кажете: защо сега няма пророци, на които Бог да говори? Словото ни дава отговор и на това. Тъй като Писанието е завършено, а в него има и много пророчества, които тепър-

ва ще се изпълняват, то със сигурност Господ е промислил и това, което е записано, е достатъчно. Като пророчества за определени събития, които трябва да станат, за да се изпълнят времената: „Наистина Господ Йехова няма да направи нищо, без да открие Своего намерение на слугите Си, пророците“ (Амос 3:7). В Словото също се казва: „Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на нашите предци чрез пророците, в тези последни дни Той ни говори чрез Сина“ (Евр. 1:1–2), а това е Божието Слово, което се разбира чрез Светия Дух, Който води вярващите във всяка истина. Именно за това апостол Павел ни наставлява в Първото Послание към солунците да „не презираме пророчества“ като дарба от Светия Дух, но и той самият също пророкува за днешните последни времена, като казва: „Любовта нико-

га не отпада; другите дарби, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят... Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме“ (1 Кор. 13:8–9).

Библията има над 1000 пророчества, като около 800 от тях са в Стария завет, а останалите се намират в Новия завет. Приблизително 300 от пророчествата в Стария завет се отнасят директно към идването и делото на Господа Исуса Христа, като всичките са изпълнени. Няма как да разгледаме толкова много събития, но ще обърнем внимание на една такава пророческа песен като Псалом 22. Тази песен започва с думите: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?...“ – това са и думите, които Господ Исус изрече на кръста. Тъй като в началото Писанието не е било разделено на глави и стихове, както е днес, то тези слова са началото на Давидова песен, която днес се намира под Псалом 22.

Псалм 22	Събитие
„Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“ (22:1).	„Исус извика със силен глас: Елои, Елои, лама савахтани?, което значи: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“ (Марк 15:34).
„Боже мой, викам денем, но не ми помагаш, и нощем, но нямам отдих“ (22:2).	„А на шестия час настана тъмнина по цялата земя и продължи до деветия час“ (Марк 15:33) – Това са часове от деня според часовата система, използвана в Юдея по онова време. Шестият час е приблизително 12 часа на обяд.
„Аз съм червей, а не човек, укоряван от хората и презиран от народа. Всички, които ме гледат, ме ругаят, отварят устните си, кимват с глава и казват: Той уповава на Господа: нека го избави; нека го избави, понеже има благоволение към него“ (22:6–8).	„И хората стояха и гледаха. Още и началниците Го ругаеха като казваха: Други е избавил; нека избави Себе Си, ако Той е Христос, Божият Избраник“ (Лука 23:35). „А минаващите оттам Му се подиграваха, като клатеха глави и казваха: Ти, Който разрушаваш храма и за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си“ (Матей 27: 39, 40). „И един от увисналите злодеи Го хулеше, като казваше: Нали Ти си Христос? Избави Себе Си и нас!“ (Лука 23:39).
„Разлях се като вода и се разглобиха всичките ми кости; сърцето ми стана като восък, разтопява се сред вътрешностите ми“ (22:14).	„Един от войниците прободете с копие ребрата Му; и веднага изтече кръв и вода“ (Йоан 19:34). Според лекари копието, с което е било прободено Исусовото тяло от долу на горе, е засегнало перикардията, от която изтича кръв и вода.
„Силата ми изсъхна като черепка и езикът ми прилепна за челюстите ми“ (22:15).	„След това Исус, като знаеше, че всичко вече е свършено, за да се сбъдне Писанието каза: Жаден съм. А там беше сложен съд, пълен с оцет; натъкнаха на исопова пръчка една гъба, натопена в оцет, и я поднесоха до устата Му“ (Йоан 19:28–29).
„Защото кучета ме обиколиха; тълпа от злодеи ме обкръжи“ (22:16).	„И седяха там да Го пазят; Заедно с Него бяха разпънати двама разбойници, един отдясно и един отляво“ (Матей 27:36, 38) – Божият Син е пазен от римски войници – езичници, които са били наричани кучета от юдеите. А също така е разпънат между двама „злодеи“.

„прободоха ръцете ми и краката ми. Мога да преброя всичките си кости, хората се взират в мен и ме гледат“ (22:16–17).	„...там разпънаха Него и злодеите...“ (Лука 23:33) – разпъването на кръст става чрез приковаване на човека към кръста с гвоздеи, забивани в ръцете и краката. „Но когато дойдоха при Исус и Го видяха вече умрял, не Му пречупиха пищялите“ (Йоан 19:34). Пречупването на пищялите, както и други подобни практики са били използвани при разпятията, за да се увеличи болката на екзекутирания. „Защото това стана, за да се изпълни писаното: „Негова кост няма да се строши“, и пак на друго място Писанието казва: „Ще погледнат на Него, Когато прободоха“ (Йоан 19:36–37).
„Разделиха си дрехите ми и за облеклото ми хвърлиха жребий“ (22:18).	„А войниците, като разпънаха Исус, взеха горните му дрехи и ги разделиха на четири дяла, на всеки войник по един дял; взеха и долната дреха. А долната дреха не беше шита, а изтъкана цяла от горе до долу; затова те казаха помежду си: Да не я разделяме, а да хвърлим жребий за нея – чия да бъде“ (Йоан 19:23–24).

Най-интересното за Псалом 22 е, че той е писан от човек, живял 1000 години преди раждането на Спасителя, който никога през живота си не е виждал кръстна смърт, защото смъртното наказание чрез разпъване на кръст е измислено и въведено около 500 години по-късно от Вавилонската империя и след това усъвършенствано от римляните.

Ето и един кратък списък на някои други от стотиците сбъднали се пророчества за събития, свързани със съдбата на градове и царства, които могат да бъдат доказани исторически и археологически:

- Палестина (Левит 26:31–33), както и много други
- Вавилон (Исая 13:19–22 и 14:23; Йеремия 51:26 и 43; Даниил 2:31–45 и 7)
- Йерусалим (разширяване) (Йеремия 31:38–40)
- Петра – Едом (Исая 34:6–15; Йеремия 49:17–18; Йезекиил 25:13–14)
- Газа – Аскалон (Йеремия 47:5; Амос 1:8; Софония 2:4)
- Моав – Амон (Йеремия 48:47 и 49:6; Йезекиил 25:3–4)
- Сидон (Йезекиил 28:22–23)
- Танис – Мемфис (Йезекиил 30:13–15)
- Ниневия (Наум 1:8–10 и 2:6–7 и 3)
- Самария (Осия 13:16; Михей 1:6)
- Хоразин – Витания – Капернаум (Матей 11:20–14)

(Данните са според разбирането на някои от изследователите на Божието Слово.)

Това е само една много малка част от всичките пророчества, за които, ако се поинтересу-

вате, можете да разберете много чудни и интересни неща. Ако Господ даде нужната виделина и благодат, човек може да види как някои от тях се сбъдват и в наши дни. И тук е мястото да споменем една интересна мисъл на учения сър Исак Нютон, който също бил християнин и имал увереността, че греховете му са простени. Той е казал, че пророчествата в Библията не са дадени, за да се опитваме да разгадаваме кое кога ще се случи, защото това би било за слава на този, който най-добре умее да ги тълкува. А по-скоро са записани, за да може, когато се изпълни дадено събитие, да се види, че то е било пророкувано в Божието Слово, и да се отдаде слава на Бога!

След като разгледахме тезата, че всички тези пророчества са се сбъднали, за което спор няма, тъй като имаме и доказателства, то с помощта на простата математика можем да пресметнем, че средният процент на вярност на библейските пророчества е 100%. Отново чрез математически действия пресмятаме условната вероятност на пророчествата, които още не са се изпълнили – да се сбъднат, когато дойде тяхното време, спрямо всички тези, които са се сбъднали, и разбираме, че тази условна вероятност също е 100% поради факта, че друг изход на събитията не е отбелязван в предишните „наблюдения“. Нека да разгледаме някои от пророчествата и от Божиите обещания в Библията, които все още не се изпълнили. И дори и да не вярвате, че Библията е Божието Слово, то би трябвало поне да се замислите над следното, тъй като от чистата математика разбираме, че вероятността да се сбъднат е стопроцентова!

1. „Защото зная, че е жив Изкупителят ми и че в последното време ще застане на земята“ (Йов 19:25).
2. „...пред Мене ще се преклони всяко коляно, Всеки език ще се закълне в Мене“ (Исая 45:23).
3. „И обещанието, което Той ни даде, е това – вечен живот“ (1 Йоан 2:25).
4. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).
5. „...но ако не се покаете, всички така ще загинете“ (Лука 13:3).
6. „А Той ще отговори: Казвам ви, не зная от къде сте; махнете се от Мене всички, които вършите неправда. Там ще бъде плач и скърцане със зъби“ (Лука 13:27–28).
7. „И когато седеше на Елеонския хълм, учениците дойдоха при Него насаме и рекоха: Кажи ни, кога ще бъде това? и какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие и за свършека на века? Исус в отговор им каза: Пазете се да ви не заблуди някой; защото мнозина ще дойдат в Мое име казвайки: Аз съм Христос, и ще заблудят мнозина. И ще чуете за войни и за военни слухове; но внимавайте да се не смущавате; понеже тия неща трябва да станат; но това още не е свършекът. Защото ще се повдигне народ против народ, и царство против царство; и на разни места ще има глад и трусове. Но всичко това ще бъде само начало на страдания, Тогава ще ви предадат на мъки и ще ви убият; и ще бъдете намразени от всичките народи поради Моето име. И тогава мнозина ще се съблазнят, и един друг ще се предадат, и един друг ще се намразят. И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина. Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. Но който устои докрай, той ще бъде спасен. И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът“ (Матей 24:3–14).
8. „А веднага след скръбта на онези дни слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето и небесните сили ще се разклатят. Тогава ще се яви на небето знаменieto на Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава“ (Матей 24:29–30.)
9. „А за онзи ден и час никой не знае, нито небесните ангели, нито Синът, а само Отец“ (Матей 24:36).
10. „Затова бъдете и вие готови; защото в час, в който не мислите, Човешкият Син иде“ (Матей 24:44).

А ти готов ли си да Го посрещнеш?

Щом е така, защо повечето хора не вярват?

Господ Исус казва: „Кой от вас Ме обвинява в грях? Но ако говоря истината, защо не ми вярвате?“ (Йоан 8:46).

„Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт“ (Притчи 16:25).

„...широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях... тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират“ (Матей 7:13–14).

„Ако кажеш: Ето, ние не знаехме това!, то Онзи, Който претегля сърцата, не разбира ли? Онзи, Който пази душата ти, не знае ли и няма ли да въздаде на всеки според делата му?“ (Притчи 24:12).

Така че никой няма оправдание, че не е чул или не е разбрал, защото Господ изявява милостта си към всеки, дори и към теб днес, като ти е подарил и днешния ден, без да си го заслужил с нещо, и това се нарича благоприятно време.

„Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно (на човеците), защото Бог им го изяви. Понеже от създаването на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така че човеците остават без извинение. Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог...“ (Римл. 1:19–21)

Но „докато все още е „днес“, докато все още имаш жизнено дихание и сърцето ти бие в гърдите, ти можеш да се примириш с Бога, но само докато си в тази телесна хижа – после НЕ! Защото както и Апостол Павел пише, „е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настъпва съд“!

„Търсете Господа, докато може да се намери, призовавайте Го, докато е близо“ (Исая 55:6).

„Затова, както казва Светият Дух: Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си...“ (Евр. 3:7–8).

Числата в Библията

да достигне до езичниците и до юдеите. Стореното три пъти ни дава духовното уверение, че делото е извършено от Бога по Неговото намерение.

Христос разказва притча за една смокиня в едно лозе (Лука 13:6) (символизиращо Израил) и човекът, чието е лозето, търси плод от смокинята в продължение на три години, но не намира. И казва на лозаря: „Отсечи я, защо да изтощава земята“. Защо Бог не казва в тази притча „отсечи я“ след първата или втората година? „Три“ години идва да търси плод – това символизира Божието намерение. Той и дава „три“ опита, преди да каже „отсечи я“. (Ако помните аналогията, която направихме, три пъти попитан, значи утвърден.) Божието намерение и воля са утвърдени чрез това число три. Едно от най-великите места, където може да се открие тази символика, е, че има само един Бог и въпреки това Той има три лица. Отец, Синът и Светият Дух:

„...и Духът е, Който свидетелства, понеже Духът е истината. Защото три са, които свидетелстват: Духът, водата и кръвта; и тези три са съгласни“ (I Йоан 5:7-8).

Намерението или волята на Бога, Единия Истинен Бог, е установена в тези три свидетелства. Четете Библията с мъдрост и разбиране. Защото тези неща са посочени там по точно определена причина. Волята и намерението Божие са установени в трите Божии лица.

Когато Павел се моли на Бога да му отмахне тръна в плътта, Божието намерение беше този трън да остане в Павловото тяло (не беше Божията воля да го премахне) и Той изобразява това чрез числото три.

„Затова три пъти се молих на Господа да се отмахне от мен; и Той ми каза: Доволно ти е Моята благодат...“ (II Коринтяни 12:8).

Тук отново виждаме, че Павел търси Господа в молитва три пъти! Защо не веднъж или два пъти? Защо Бог не му отговаря след първия или втория път? Защо Бог изчаква третия път? Защото Бог не само нарочно иска да обозначи в Словото чрез числото три, че не е според Неговото намерение или воля да се премахне този трън. Той казва на Павел след третия път: „доволно ти е Моята благодат“. С други думи, Моята благодат ти е достатъчна, т.е. след третия път е доказано, че няма Божия воля да се премахне трънът. Благодатта е достатъчна за Павел. И тук става ясно, че не е било според Божията воля да бъде премахнат този трън.

Има още много примери, които сочат, че числото три се използва в Словото за изявяването на Божието намерение и Божията воля. А от всички примери може би най-прославящ Бога е изкуплението, което Господ постигна на кръста.

Изкупителното дело е обградено от числото три и ние вече знаем защо. Въпреки че Христос бе разпнат, това беше Божията воля и Неговото намерение Христос да иде на кръста. Отбележете: Исус седя със старците в храма на Своя Отец три дни, имаше три кръста и трима души бяха разпнати, имаше писано на три различни езика на кръста, Исус се помоли три пъти, ако е възможно да го отмине тази чаша, трима апостоли отидоха с Него в градината да се молят, Петър се отрече от нашия Господ три пъти, Пилат се опита на три пъти да пусне Исус, беше „третият“ час, когато го разпнаха, Господа беше в недрата на земята три дни и три нощи. Също така, когато възкръсна Исус, Той попита Петър три пъти „любим ли ме“ и т.н. Виждаме, че числото три е навсякъде около изкуплението, което Христос постигна за нас, понеже това беше Божията воля и намерение. Само случайни примери ли са това? Присмехулниците може би ще кажат така, но Духът говори друго. Христос трябваше да иде на кръста, за да може ние да се спасим. Това е дар от Бога. Това е Неговата воля. Числото три, използвано по този начин, е дотолкова случайност, колкото е случайност и символизирането на вярващите с овцете. Просто не е възможно! И двата символа са поставени там от Бога да ни дадат една по-ясна духовна картина, от която можем да се учим. За съжаление днес има много хора, които предпочитат да останат духовно безразлични към тези истини.

И не е чудно защо понякога числото три се използва заедно с числото две (което изразява истинност), когато става дума за Божието намерение. Защото Неговото намерение и воля вървят ръка за ръка с истината. Например във връзка с църквата (тези, които са отделени от света чрез Божията благодат). Защото хората, които Бог е изкупил се враждат като живи камъни в един Небесен дом, който е стълб на истината, но това е и Божията воля и дело да го осъществи. Исус казва:

„Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моят Отец, Който е на небесата. Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“ (Матей 18:19-20).

Тук от решаващо значение в определението на Божието събрание имат истината (2) и Божието намерение (3). Където двама или трима са събрани в името Христово, там са и истината, и Божията воля, и Христос посред тях. Това са двамата или тримата Божии свидетели. Това е Божието събрание и Христос в него (както и свидетелите в Откровение, глава 11). Това е „дефиницията“ на Божието събрание! Двама или трима свидетели, събрани в името Христово! Две говори за Истината, която е скрита в Исуса Христа, а три – неотменимата Божия воля в изграждането на живият организъм, вечния град, чийто архитект и строител е Бог.

Статията подготви Хр. Р.

Кървави стълби към слънцето

Алексей Опарин

Старият завет е изпълнен с картини и пророчества за бъдещето. Една такава картина е на древен град, който разкрива някои тайни за последните времена.

Ще направим малко пътешествие в един много необикновен и необичаен град от древното минало, който се е отличавал от всички останали градове в целия свят.

Чували сме за такива древни градове като Вавилон, Ниневия, Мемфис, но този град се е отличавал много от всички тях и сега ще разберем защо е така.

Една от поразителните разлики с другите градове е това, че главен паметник и сърцевина на града не е бил величествен дворец, разкошен храм или великолепа улица, а една необикновена стълба. Стълба, състояща се от седем стъпала. В продължение на дълги столетия жителите на този град се качвали все по-нависоко и по-нависоко в своя изпълнен с мерзости живот, достигайки като че ли до самите небеса, но когато се опитали да направят още една крачка напред, за да стъпят на следващото, осмо стъпало, пред тях вместо стъпало зейнала огромна пропаст, в която те стремглаво паднали. Кой е този град, каква е

тази стълба и на какво можем да я опишем? Как се казва всяко едно от стъпалата и най-важното – не стъпваме ли и ние по тази зловеща стълба? На тези въпроси ще се опитаме да отговорим в настоящото изложение.

Ако започнем да изследваме историята на народа, създал този необикновен град и съградил тази необичайна стълба, ще бъдем отведени в глава 25 на Битие, където от стих 20 надолу ще бъдем запознати с една библейска история:

„...а Исаак беше на четиридесет години, когато взе за жена Ревека, дъщеря на сириеца Ватуил от Падан-арам, и сестра на сириеца Лавана. И молеше се Исаак на Господа за жена си, защото беше бездетна; Господ го послуша и жена му Ревека зачна. А децата се блъскаха едно друго вътре в нея; и тя рече: Ако е така, защо да живея? И отиде да се допита до Господа.

А Господ ѝ рече: Два народа са в утробата ти, И две племена ще се разделят от корема ти; Едното племе ще бъде по-силно от другото племе; И по-големият ще слугува на по-малкия. И когато се изпълни времето ѝ да роди, ето, близната имаше в утробата ѝ. Първият

излезе червен, цял космат, като кожена дре-ха; и наименуваха го Исав т.е. Космат. После излезе брат му, държейки с ръката си петата на Исава; затова се нарече Яков, т.е. 'Който без право замества', или 'Който прави засада'. А Исаак беше на шестдесет години, когато тя ги роди. И като пораснаха децата, Исав стана изкусен ловец, полски човек; а Яков беше тих човек и живееше в шатрите. И Исаак обичаше Исава, защото ядеше от лова му; а Ревека обичаше Якова. Един ден Яков си вареше вариво, а Исав дойде от полето изнемощял; И Исав каза на Якова: Я ми дай да ям от червеното, това червено вариво, защото съм изнемощял; (затова той се нарече Едом,) т.е. 'Червен'. И рече Яков: Най-напред продай ми първородството си. А Исав рече: Виж, аз съм на умира-не; за какво ми е това първородство? И Яков рече: Най-напред закълни ми се; и той му се закле, и продаде първородството си на Якова. Тогава Яков даде на Исава хляб и вариво от леща; и той яде и пи, и стана, та си отиде. Така Исав презря първородството си."

От тези двама братя, които бяха най-близки роднини, се родиха два различни народа и по-късно тези народи станаха врагове.

В Бит. 36:6-8 виждаме, че двамата братя Яков и Исав не можеха да живеят заедно и Исав се отдели (както това се случи между Аврам и Лот); той взе жените си, синовете си, дъщерите си, добитъка си и целия си имот и тръгна на юг, вървейки три седмици, до-като накрая пред неговия взор се появи велико възвишение, което сякаш докосваше небесата. Доближавайки се до планината, Исав видя в нея тесен проход и тръгвайки по него, той дос-тигна подножието на самата планина. И кога-то видял разстилащите се пред него равнини, разсъдил, че няма да намери по-добро място за строителство на град, и така се заселил на това място. Той започнал да строи град, който след няколко десетилетия бил наречен Петра, т.е. Град в скалите. Петра е бил необикновен град в древността. Първата особеност на града е, че се извисявал над заобикалящата го мест-ност с повече от 660 метра, намирайки се на самия връх на скалата. Второто поразително нещо било това, че всички домове в този град, включвайки най-богатите и най-бедните, както и храмовете, и всички постройки в него, били издълбани в самата скала. Жителите на Петра достигнали такова майсторство, че могли да проникват в скалните маси до 25 метра и по-ради това Петра представлявал, от една стра-на, град, извисен на самия връх на скалата, а от друга страна, бил едно монолитно цяло. И когато слънцето залязвало и осветявало скали-те на града, в които били изсечени домовете,

дворците и храмовете, се откривала фантастич-на гледка и поради тази причина, когато из-следователи в миналото разглеждали града, те описвали, че не е възможно този град да е бил построен от обикновени хора. И ако можеше да се върнем 3000 години назад във времето и да застанем пред този град, то нашият първо-начален възторг пред величествените дворци и замъци би се сменил с други чувства, и пър-вото, което би ни поразило, са начините, чрез които древният град Петра, столица на Едом-ското царство, е придобивал доходите си:

Хищнически нападения над околните народи.

Древна Петра не се е подчинявала на та-кива понятия като обявяване на война или сключване на мир. Своите военни действия и акции те винаги извършвали под прикритието на тъмнината и нощта, като разбойници, които грабят своите съседи.

Пленяване на хора за роби.

В древността продажбата на роби е била най-печелившият бизнес, а древна Петра се на-мирала на търговски кръстопът, чиито пътища водели към Вавилон, Египет, Асирия. Ето защо в Петра бил създаден най-големият в древния свят робопродажен център.

Продажба и препродажба на роби.

Стените на този град помнят хилядолетни трагедии, когато майка може да бъде продаде-на във Вавилон, а нейното дете – в Египет.

Сбор от наемодатели и търговци.

Тъй като Петра е бил важен възлов тър-говски център, жителите на града са вземали наеми от търговците, които са се установявали там.

Нападения над търговски кервани.

Търговските кервани, които нощували в Петра и рано сутринта тръгвали по своя път, често пъти след няколко километра се натъква-ли на неизвестни разбойници, които безпощад-но ограбвали тяхната стока, а на търговците не им идвало на ум, че тези разбойници са вче-рашните охранители, които стояли на вратите на Петра и които докладвали на управниците на града, а те пък от своя страна извършвали тези грабежи.

(Следва)

Статията е подготвена от
Емилиян Борисов.

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

**БЕЗОПАСНОСТТА
НА ПЪРВО МЯСТО**

Преди известно време много полети бяха преустановени поради гъстите облаци от вулканична пепел след изригването на вулкан в Исландия. Различните управления на въздушния трафик решиха, че щяло да бъде твърде опасно за самолетите да летят през облака поради намалената видимост и опасността от задръстване и блокиране на двигателите. Имаше и такива, които се обявиха срещу решението да се преустановят полетите, тъй като нямало категорично научно доказателство за опасностите. Други пък разкритикуваха решението от икономическа гледна точка, понеже загубата на приход била нецелесъобразна и полетите трябва да бъдат възобновени. Но поради факта, че безопасността винаги има преимущество, то всички останали решения бяха пренебрегнати – на първо място винаги е безопасността.

Когато се замисляме за вечните неща, безопасността също трябва да има преимущество. Но трагедията е, че човек все по-малко мисли за вечните неща, ако изобщо се сети за тях през живота си! Наскоро зададох един въпрос на група хора: „Знаете ли защо стават земетресения?“. Последва мълчание. „Ами много просто – отговорих, – за да напомни Бог за Себе Си, та дано да Го потърсят и да се покаят за греховете си“. Всеки човек е в опасност от вечна погибел под праведния съд на Светия Бог, Чийто характер настоява за наказанието на всеки грях. Понеже поради нашите лични грехове ние сме отделени от Бога,

„Но вашите беззакония са ви отлъчили от вашия Бог и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, и Той не иска да чува“ (Исаия 59:2).

Затова и трябва да бъдем избавени, приведени в безопасност или както пише в Библията, „спасени“.

Да бъдем спасени, не е просто възможност, а заповед, „трябва да се спасим“ (Деяния 4:12). Величието на благовестието е именно в това, че ние можем да бъдем спасени, „Христос Исус дойде на света да спаси грешните“ (1Тим. 1:15); „Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото“ (Лука 19:10); „Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него“ (Йоан 3:17). Дарът на Божия единороден Син показва Божията любов към изгубеното и съгрешило човечество и Той промисли път за спасение, който Му позволява да ни прости греховете и да ни спаси, без да прави компромис със Своята святост и праведност. Това означава, че Неговият безгрешен и свят Син трябваше да понесе наказанието за нас, грешниците, когато висеше прикован на Голготския кръст. И точно поради тази причина Той е наречен „Спасител“ – понеже спасява, „Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ“ (Лука 2:11).

Може би някои мислят, че могат да придобият спасението по своя заслуга, заради добрина, човеколюбие, религиозни дейности и много други човешки схеми и начини. Но Божието Слово говори: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой“ (Ефесяните 2:8–9).

Въпросът, който всеки трябва да си зададе, е: „Аз на безопасно място ли съм?“, с други думи, „Аз спасен ли съм?“. Ще е страшно тъжно някакво изригване от земни грижи и емоции, религиозни дейности или каквото и да е да ви замъглят ума, така че да не можете нито да виждате, нито да мислите трезво. Колко тъжно е да викате през вечността: „Премина жътвата, мина се лятото и ние не се избавихме“ (Ер. 8:20). Бог ви призовава: „Към Мен погледнете и спасени бъдете, всички земни краища; защото Аз съм Бог – и няма друг“ (Исаия 45:22).

Добрата вест е: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще се спасиш“ (Деян. 16:30–31).